

ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ

ΑΝΤΙΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ

№ 9 - Δεκέμβρης 2000 - Εξάρχεια

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΝΙΚΟ ΜΑΖΙΩΤΗ

Δίκη στο εφετείο, 8 Γενάρη 2001

Στις 8 Γενάρη 2001* δικάζεται ξανά, αυτή τη φορά στο εφετείο, ο σύντροφος Νίκος Μaziώτης ο οποίος συνελήφθη στις 13 Γενάρη 1998 κατηγορούμενος για την τοποθέτηση ενός εκρηκτικού μηχανισμού στο υπουργείο Βιομηχανίας και Ανάπτυξης, σε ένδειξη αλληλεγγύης στους αντιστεκόμενους κατοίκους κατά τη διάρκεια της κατοχής των χωριών του Στρυμονικού κόλπου από τις αστυνομικές δυνάμεις.

Το Associated Press μετέδωσε σχετικά με τη σύλληψη, μεταξύ άλλων, και τα εξής: "Η κυβέρνηση ανακοίνωσε τη σύλληψη του Ν. Μaziώτη ως θρίαμβο! ... Μια πληθώρα εμπρησμών ακολούθησε τη σύλληψή του, με ανώνυμα τηλεφωνήματα στα ΜΜΕ που ισχυρίζονταν ότι οι επιθέσεις γίνονταν ως αντίποινα για τη σύλληψή του..."

Με δήλωσή του στον τύπο στις 11 Φεβρουαρίου 1998 ο Νίκος Μaziώτης ανέλαβε την πολιτική ευθύνη της απόπειρας στο υπουργείο, αντιγυρίζοντας παράλληλα τον χαρακτηρισμό του τρομοκράτη στους κρατιστές και τους καπιταλιστές. Μεταξύ άλλων σημείωνε τα εξής:

"Με την απόπειρα στο υπουργείο Βιομηχανίας και Ανάπτυξης στις 6 Δεκέμβρη 1997 σκοπό είχα την αποστολή μηνύματος στους πολιτικούς, επιχειρηματικούς και αστυνομικούς κύκλους αυτής της χώρας ότι τα σχέδιά τους, επενδυτικά ή κατασταλτικά, δεν πρόκειται να περάσουν χωρίς αντίσταση.

Σκοπό είχα επίσης, την αποστολή μηνύματος αλληλεγγύης στο δίκαιο και δυναμικό αγώνα που με κάθε μέσο διεξάγουν οι κάτοικοι των χωριών του Στρυμονικού κόλπου ενάντια στην εγκατάσταση βιομηχανίας χρυσού από την καναδική πολυεθνική TVX GOLD, στη βορειοανατολική Χαλκιδική...

...Είμαι αναρχικός και επιδιώκω την ολοκληρωτική καταστροφή του κράτους και του καπιταλιστικού καθεστώτος και την αντικατάστασή του από τις αντιεξουσιαστικές κομμούνες. Τη μόνη κατηγορία που μπορώ να δεχθώ και είναι προς τιμή μου είναι αυτή της ανατρεπτικής δράσης.

Αναγνωρίζω ως ταξικούς μου εχθρούς εκείνους οι οποίοι ανήκουν σε συγκεκριμένες κοινωνικές τάξεις ή κατηγορίες και που ευθύνονται για τα δεινά αυτού του κόσμου, τη φτώχεια, την εκμετάλλευση, την καταπίεση, τα ναρκωτικά, τις φυλακές, την περιβαλλοντική καταστροφή. Και αυτές οι κοινωνικές κατηγορίες δεν είναι άλλες από αυτές των κρατικών αξιωματούχων, των πολιτικών, των τεχνοκρατών, των μανδρινών του κεφάλαιου, των γραφειοκρατών, των ένστολων φονιάδων των Σωμάτων Ασφαλείας και των στρατοκρατών.

Αυτές οι κλάσεις δεν θα εξαφανιστούν από το προσκήνιο της ιστορίας και δεν θα παραιτηθούν ποτέ από την εξουσία και τα προνόμιά τους με τη θέλησή τους ή με την πειθώ.

Γι αυτό είναι αναπόφευκτος ο κοινωνικός και ταξικός πόλεμος.

Και εγώ δεν είμαι παρά ένας πολιτικός κρατούμενος, ένας αιχμάλωτος του κοινωνικού και ταξικού πολέμου που σιγοκαίει και πολλές φορές φουντώνει στην κοινωνία".

Η ίδια η αδιάλλακτη στάση του Ν. Μaziώτη απέναντι στο κράτος αποτέλεσε μια από τις σημαντικότερες στιγμές αυτού του κοινωνικού και ταξικού πολέμου και αναζωπύρωσε σε μεγάλο βαθμό τον ευρύτερο αναρχικό αγώνα. Αλλά και ως αιχμάλωτος στα τείχη της φυλακής ο Ν. Μaziώτης δεν έπαψε ποτέ να αποτελεί σταθερό σημείο αναφοράς αυτού του αγώνα, ανατρέποντας την προσπάθεια θυματοποίησής του από "αυτόκλητους υπερασπιστές" του, μετατρέποντας την δίκη του στο στρατοδικείο για ανυποταξία σε καταδίκη του μιλιταρισμού και του κράτους, καταγγέλλοντας τις φυλακές και το σωφρονιστικό σύστημα, συμβάλλοντας συχνά και με ουσιαστικό τρόπο στις εκδηλώσεις και τις δραστηριότητες των αναρχικών στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.

Σε μια από τις συμβολές του, στην παρέμβαση των αναρχικών στο χωριό της Ολυμπιάδας του Στρυμονικού, στις 29 Μάρη 1999, σημείωνε μεταξύ άλλων:

"... η αλληλεγγύη στους κοινωνικούς αγώνες όπου και αν γίνονται και από όποιους και αν διεξάγονται, είτε στην πόλη είτε στο χωριό αλλά και πέρα από σύνορα και πατρίδες, είναι για κάποιους ύψιστη πολιτικοκοινωνική πράξη, που γι' αυτήν αξίζει να ρισκάρουν και την ελευθερία τους. Στον αγώνα για ελευθερία ρισκάρει η ίδια η ελευθερία.

Η αλληλεγγύη, η αλληλοβοήθεια, η αμοιβαϊότητα είναι τα κύρια συστατικά με τα οποία συγκροτήθηκε η ανθρώπινη κοινωνία, με τα οποία οι άνθρωποι κοινωνικοποιήθηκαν και στα οποία βασίζουν την ελευθερία τους. Η αλληλεγγύη για όποιον και αν εκφρά-

ζεται, είτε για απεργούς εργαζόμενους είτε για αγρότες, μαθητές, κατοίκους τοπικών κοινωνιών, είτε για πολιτικούς κρατούμενους και επαναστάτες ή ακόμα και για "ποινικούς" κοινωνικούς κρατούμενους, είναι μία και αδιαίρετη και επιδρά εξίσου αμοιβαία τόσο σε αυτόν που την εκφράζει όσο και σε αυτόν που την δέχεται.

Ειδικά στο σημερινό κόσμο, όπου ζούμε την επιβολή της παγκόσμιας ενοποίησης και τα πάντα αλληλοεξαρτώνται, αλληλοσχετίζονται και διαπλέκονται μεταξύ τους σε πολιτικό, κοινωνικό ή οικονομικό επίπεδο, κάθε κοινωνικός αγώνας, όποια κοινωνική ομάδα και αν τον διεξάγει, όπου και αν διεξάγεται, ακόμα και εκατοντάδες ή χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά από εμάς, έχει τεράστια σημασία για όλη την κοινωνία, είτε το συνειδητοποιούμε είτε όχι, γιατί αφορά την ελευθερία όλων μας..."

Κορυφαία στιγμή της κατασταλτικής επίθεσης του κράτους εναντίον του αγώνα και συγκεκριμένα επάνω στον αιχμάλωτο Ν. Μaziώτη, για τις κοινωνικές αξίες και τα επαναστατικά προτάγματα που προώθησε και υπερασπίστηκε με τόλμη την ελευθερία του, στάθηκε, λίγο καιρό αργότερα, η δίκη του στις 5-8 Ιούλη '99. Είναι χαρακτηριστικό ότι το Associated Press σχετικά με το κλίμα και τις επιδιώξεις που επικρατούσαν στους εγκλωβισμένους και υπερατλαντικούς κύκλους της εξουσίας την εποχή της δίκης, μετέδωσε διεθνώς τα εξής: "Η δίωξη ενός αναρχικού, του Ν. Μaziώτη, θα μπορούσε να βοηθήσει ώστε να ικανοποιηθούν οι αμερικανικές απαιτήσεις για ισχυρότερα μέτρα της Ελλάδας ενάντια σε εμπρηστές και βομβιστές, που συχνά τυπούν ξένους στόχους και εγκαταστάσεις. Αλλά η δίκη μπορεί να γίνει σημείο αναφοράς για περισσότερες επιθέσεις, ειδικά κατά τη διάρκεια των προγραμματισμένων για αυτό το μήνα επισκέψεων αξιωματούχων των ΗΠΑ, ειδικών σε θέματα εφαρμογής της αντιτρομοκρατίας..."

Η δίκη του Ν. Μaziώτη διεξήχθη μέσα στον απόηχο από την αποκορύφωση της κρατικής τρομοκρατίας, τον πόλεμο στα Βαλκάνια, και κινητοποιήσε ένα ρεύμα αλληλεγγύης όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά και στο εξωτερικό, όπου εκδηλώθηκαν διάφορες μορφές αλληλεγγύης και απ' όπου κατέφθασαν αρκετοί σύντροφοι για να είναι παρόντες αυτοπροσώπως.

Ένας από αυτούς δήλωσε στη δίκη: "Ο Νίκος Μaziώτης δεν είναι μόνος. Σε κάθε γωνιά της γης, άνθρωποι σαν αυτόν είναι δηλωμένοι εχθροί του κράτους και συνεπώς δεν περιμένουν άλλο από το να περάσουν στην επίθεση.

Ίσως εσείς κληθείτε από τον αμερικάνο αφέντη, που προχωρά την παγκοσμιοποίηση κυριαρχώντας σε όλο τον κόσμο, να δώσετε και με αυτή τη δίκη μια παραδειγματική απάντηση κατά της λεγόμενης τρομοκρατίας.

Για μας τους αναρχικούς, τρομοκράτης είναι μόνο το Κράτος, και αυτό έγινε ορατό πρόσφατα στο Κόσοβο και τη Σερβία, όπου σκόρπισε παντού αδιακρίτως το θάνατο και την καταστροφή. Δεν είναι τρομοκράτης ο Νίκος Μaziώτης επειδή αγωνί-

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΑΣ

“Δεν είναι απολογία αυτό που σας προτείνω... Αναρωτάται μόνο ένας κριτής -τον εαυτό μου- και η ευκαιρία απονομιμότητας άλλου δεν έχει καμία σημασία για μένα... Κρατάτε ανθρώπους στο Στάλιν, αποκεφαλίζετε άλλους στη Γερμανία, οργανώνετε στη Βαλκάνια, κτείνω όμως που ποτέ δεν θα καταστρέψετε είναι η Αναρχία. Οι ελπίες μας είναι πολύ βαθιά. Γεννέται μέσα στον καρδιά μιας κοινωνίας που σπάζει και καταρρέει. Είναι μια διακήρυξη αντίθεσης ενάντια στην υπάρχουσα τάξη πραγμάτων. Είναι παντού και είναι αδύνατον να την συγκρατήσετε. Στο τέλος θα σας σκοτώσει.”

Από την απολογία του αναρχικού Ερνέστο Ερνάντο στο Παρίσι τον Απρίλη του 1994

“Δεν θα απολογηθώ, γιατί δεν θεωρώ τον εαυτό μου εγκληματία. Είμαι επαναστάτης. Δεν έχω να μετανοήσω για τίποτα. Είμαι περήφανος γι αυτό που έκανα... Πρώτα να λάβετε υπόψη σας ότι, παρόλο που είστε δικαστές και κάθεται πιο ψηλά από μένα, πολλές φορές οι επαναστάτες, κι εγώ συγκεκριμένα, στις έχω κάνει πολύ πριν με κρίνετε εσείς. Είχαμε σε αυτούς στρατιώτες, εκθρόνισαν στρατεύματα.”

Από την απολογία του αναρχικού Κέντρο Μασάτσα της Αμερικής τον Ιούλιο του 1992

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ ΘΑ ΑΝΤΙΚΡΙΣΕΙ ΜΕ ΤΡΟΜΟ ΤΟΝ ΠΡΟΟΡΙΣΜΟ ΤΟΥ ΣΤΟ ΑΔΟΥΛΩΤΟ ΒΛΕΜΜΑ ΤΩΝ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΩΝ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΝΙΚΟ ΜΑΖΙΩΤΗ

φυλακισμένου από τις 13 Γενάρη 1990 με ποινή 15 χρόνων για τη δράση του ενάντια στα εκσυγχρονιστικά σχέδια του κράτους και του κεφάλαιου

ΔΙΚΗ ΕΦΕΤΕΙΟΥ: 8 ΓΕΝΑΡΗ 2001

Φαλλήλεγγυοι

ΝΑ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΜΕ ΜΕ ΤΟ ΤΡΟΜΟ-ΚΡΑΤΙΚΟ ΨΕΥΔΟΣ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΜΟΝΟΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ

“Η εξέγερση υποδουλωμένων-καταπιεσμένων, η αντίσταση σε δικτατορίες, η μαχητική διεκδίκηση σε κοινωνικούς αγώνες, από τη στιγμή που παίρνουν μια οξυμένη μορφή και περιέχουν το στοιχείο της αμφισβήτησης της κυριαρχίας της κατεστημένης τάξης, έχουν πάντα χαρακτηριστεί ως τρομοκρατία από την εκάστοτε εξουσία.”

Αβραάμ Λεσπερογλου

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΑΒΡΑΑΜ ΛΕΣΠΕΡΟΓΛΟΥ

φυλακισμένου από τις 23 Δεκεμβρή '99 με βάση το κατασκευασμένο «αντιτρομοκρατικό κατηγορητήριο των κατασταλτικών μηχανισμών»

ΔΙΚΗ: 4 ΟΚΤΩΒΡΗ '00

Φαλλήλεγγυοι

Διεθνής ανακοίνωση αναρχικών για την αντι-συνδιάσκεψη στη Νίκαια στις 6, 7 και 8 Δεκεμβρίου

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ, ΤΟΥ ΞΕΣΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΞΕΝΟΦΟΒΙΑΣ! ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ! ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΥΗ!

Η σύνοδος κορυφής της Ευρωπαϊκής Ένωσης στη Νίκαια της Γαλλίας είναι αντίστοιχη με όλα τα προηγούμενα θήματα οικοδόμησης αυτού του θεσμού. Προετοιμάζεται αδιαφορώντας για τις προσδοκίες της πλειοψηφίας των πολιτών ή ακόμα και εναντίον τους. Είναι ένας θεσμικός σχεδιασμός να προστατεύει και να προωθεί τον καπιταλισμό, την παγκοσμιοποίησή του, την παραγωγικότητα και τα χρηματιστήρια ως τις μόνες εξουσίες πάνω στον κόσμο. Σήμερα στη Νίκαια, η ΕΕ θα ανακηρύξει μια «χάρτα θεμελιωδών δικαιωμάτων», ένα πραγματικό βήμα προς τα πίσω για τα δικαιώματα και την ελευθερία. Τα δικαιώματα που κατακτήθηκαν μέσα από δεκαετίες αγώνων εργατών και πολιτών για ελευθερία, δικαιοσύνη, αξιοπρέπεια, αλλά θα παύσουν με σκοπό να ικανοποιηθούν οι εργοδότες, να αυξηθούν τα κέρδη τους και να ισχυροποιηθεί η εκμετάλλευση των εργαζομένων. Θα ευθυγραμμιστούν όλες οι ευρωπαϊκές νομοθεσίες στο επίπεδο των χειρότερων.

Επιπλέον αυτή η νέα καπιταλιστική επιθεσία δεν περιορίζεται μόνο στη Δ.Ευρώπη. Υποστηρίζει και νομιμοποιεί όλες τις παρόμοιες επιθέσεις σε όλο

ζεται για την ελευθερία και την αναρχία.

Δεν μπορείτε να τον σταματήσετε! Δεν μπορείτε να μας σταματήσετε!”

Και ένας άλλος σύντροφος προσέθεσε: “... ξέρουμε πολύ καλά ότι η δίκη του Νίκου Μaziώτη θα χρησιμοποιηθεί από την πολιτική και οικονομική εξουσία σύμφωνα με τις κατασταλτικές ανάγκες της. Και πιστεύουμε ότι η πρόθεση να επιβληθεί μια αντιτρομοκρατική νομοθεσία είναι μια απόπειρα να υποβιβαστεί και να παρουσιαστεί ο ταξικός αγώνας σε ένα επίπεδο βίας που στοχεύει στη γενικευμένη τρομοκρατία της κοινωνίας.

Αλλά στην πραγματικότητα συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο. Τρομοκράτες είναι το Κράτος και το Κεφάλαιο.

Οι κοινωνικοί αγώνες, οι επαναστατικοί αγώνες, οι εξεγέρσεις των εκμεταλλευόμενων δεν μπορούν να κριθούν στα δικαστήρια...”

Ο Ν. Μaziώτης με τη συμμετοχή των συντρόφων μέσα και έξω από την αίθουσα του δικαστηρίου μετέτρεψε την δίκη του σε καταδίκη του κράτους και των μηχανισμών του. Στην “Απολογία” του που μεταφράστηκε σε πολλές γλώσσες, αναφέρθηκε σε όλη την αγωνιστική παράδοση των αναρχικών-αντιεξουσιαστών τις τρεις τελευταίες δεκαετίες στην Ελλάδα, υπερασπίστηκε τους δολοφονημένους και τους κυνηγημένους από το κράτος, αναρχικούς και μη, συνόψισε την τρομοκρατική φύση του Κράτους και του Κεφάλαιου, και απαρίθμησε ένα πλήθος από τα εγκλήματά τους.

“...Δεν θα απολογηθώ, γιατί δεν θεωρώ τον εαυτό μου εγκληματία. Είμαι επαναστάτης. Δεν έχω να μετανοήσω για τίποτα. Είμαι περήφανος γι αυτό που έκανα... Εδώ δεν έχουμε να δικάσουμε κανένα έγκλημα δικό μου. Αντίθετα, θα πούμε για εγκλήματα αλλά όχι δικά μου. Θα πούμε για εγκλήματα του κράτους, των μηχανισμών του, της δικαιοσύνης, της αστυνομίας...”

“Τρομοκρατία είναι κι αυτό το ίδιο το δικαστήριο εδώ. Κάθε δίκη αγωνιστή είναι τρομοκρατία, ένα μήνυμα εκφοβισμού προς την κοινωνία... Επειδή η δίωξη είναι πολιτική, το μήνυμα είναι σαφέστατο: οποιοσδήποτε αγωνίζεται εναντίον του Κράτους και του Κεφάλαιου θα ποινικοποιείται, θα εγκληματοποιείται, θα βαφτίζεται τρομοκράτης. Οποιαδήποτε αλληλεγγύη σε οποιονδήποτε κοινωνικό αγώνα θα ποινικοποιείται και θα συντρίβεται. Αυτό είναι το μήνυμα αυτής της δίκης. Και με αυτήν την έννοια είναι τρομοκρατία. Τρομοκρατία προς εμένα, τρομοκρατία προς τους αναρχικούς, τρομοκρατία προς τους κατοίκους του Στρυμονικού οι οποίοι λαμβάνουν ανάλογα μηνύματα αυτό τον καιρό...”

“Θέλω να συμπληρώσω γενικά για την τρομοκρατία σε διεθνές επίπεδο. Ότι στην πραγματικότητα παγκόσμιος χωροφύλακας και τρομοκράτης είναι οι ΗΠΑ, αυτή τη στιγμή, ως παγκόσμια υπερδύναμη. Και σύμφωνα με την αντίληψη τη δική μας ως αναρχικοί, το Κράτος, όλα τα κράτη

τον κόσμο, που ήδη συμβαίνουν ή πρόκειται να συμβούν. Η Ευρώπη συμμετέχει πλήρως στην ληστεία των φτωχών χωρών, μέσω του χρέους, της οικονομικής και της περιβαλλοντικής λεηλασίας και της μεταφοράς των κεφαλαίων. Έτσι αυτή η σκληρότητα της πολιτικής των ευρωπαϊκών καπιταλιστών θα επηρεάσει αυτές τις χώρες. Και επηρεάζει και τις χώρες της ανατολικής Ευρώπης των οποίων οι ηγεσίες θέλουν να ενταχθούν στην ΕΕ.

Η Ευρώπη Φρούριο είναι επίσης ένοχη ενός νέου είδους δουλείας με την εκμετάλλευση των λεγόμενων «παράνομων» μεταναστών. Αυτών που εξαγωγάζονται στη μετανάστευση εξαιτίας της λεηλασίας των χωρών τους. Αυτών που στερούνται δικαιωμάτων ώστε να γίνουν ευέλικτοι και απόλυτα εκμεταλλεύσιμη εργατική δύναμη για τους ευρωπαίους εργοδότες που μπορούν να τους ξεφορτώνονται αφού πρώτα τους ξεζουμίσουν.

Εμείς, αναρχικοί ακτιβιστές από την Ευρώπη και ολόκληρο τον κόσμο, αγωνιζόμαστε καθημερινά για μια κοινωνία τελείως διαφορετική από αυτή που απολαμβάνει η ΕΕ και οι υπόλοιποι καπιταλιστικοί θεσμοί. Στο Στάλιν πολεμήσαμε τον ΠΟΕ, στην Ελλάδα εναντιωθήκαμε στο ΔΝΤ και την ΠΤ και στο Κεμπέκ τον Απρίλη θα διαδηλώσουμε ενάντια στην αμερικανική σύνοδο κορυφής.

και οι κυβερνήσεις είναι αντικοινωνικοί, τρομοκρατικοί μηχανισμοί, εφόσον έχουν οργανωμένους στρατούς, αστυνομίες, βασανιστές μισθοφόρους... Συγγνώμη, κύριε εισαγγελέα, αλλά οι ΗΠΑ λένε ποιός είναι ο τρομοκράτης και ποιός δεν είναι. Αυτές βγάζουν επίσημες οδηγίες από το State Department ... και αυτό τον καιρό πιέζουν το ελληνικό κράτος να φτιάξει αντιτρομοκρατικό νόμο, ένα μοντέλο νόμου που να ποινικοποιεί τους αγωνιστές, να φτιάξει νόμους πιο δρακόντειους απ' αυτούς που υπάρχουν. Αυτά είναι τρομοκρατία.

Τρομοκρατία είναι τα ίδια τα κράτη. Και με αυτή την κατηγορία, μ' αυτό τον σιγματισμό, όλα τα κράτη και οι κυβερνήσεις προσπαθούν να εγκληματοποιήσουν στο εσωτερικό των χωρών τους τους κοινωνικούς επαναστάτες και τους αγωνιστές. Τον εσωτερικό κοινωνικό εχθρό... Αυτό διακυβεύεται σε αυτή την δίκη.

Εισαγγελέας: Τι έχεις να αντιπαραθέσεις σε αυτό που υπάρχει;

-Την Κοινωνική Επανάσταση. Με όποιο μέσο κι αν χρειαστεί”.

Το δικαστήριο μπροστά στην αναμφισβήτητη αξιακή υπεροχή του αναρχικού Νίκου Μaziώτη αναγνώρισε ως μη ταπεινά τα κίνητρα των πράξεών του, ομολογώντας ουσιαστικά τον πολιτικό χαρακτήρα της ομηρίας του, και τον καταδίκασε σε 15 χρόνια φυλάκισης, ευθυγραμμισμένο με τις απαιτήσεις για μια εξοντωτική ποινή. Ένας αξιωματούχος του αμερικανικού Πενταγώνου σχολιάζοντας την 15ετή καταδίκη του Ν. Μaziώτη μίλησε για “πάρα πολύ καλά νέα από την Ελλάδα!”.

Ο σύντροφος είχε ήδη υπογραμμίσει στην “απολογία” του: “... σε όποια ποινή και να με καταδικάσετε, που θα με καταδικάσετε, δεν πρόκειται να μετανιώσω για τίποτα. Θα παραμείνω αυτό που είμαι. Μπορώ να πω μάλιστα ότι η φυλακή είναι πάντα για τον επαναστάτη ένα σχολείο όπου δοκιμάζεται η ψυχική του αντοχή και οι ιδέες του...”.

Και μια συντρόφισσα από τη Γαλλία είχε κλείσει την κατάθεσή της αφιερώνοντάς του λίγα λόγια του Παναΐτ Ιστράτι: “Μαχητής, είναι στα μάτια μου, μόνον εκείνος που υποτάσσει τα ατομικά του συμφέροντα στα συμφέροντα μιας καλύτερης ανθρωπότητας που πρέπει να έρθει. Πιστεύω σε αυτήν την ανθρωπότητα. Σήμερα υπάρχει, όπως υπάρχει ο ήλιος στη διάρκεια της νύχτας.

...Ό,τι καλό και όμορφο έχω κάνει, σ' αυτήν το οφείλω!... Γι αυτό θέλω να της αφιερώσω όλες μου τις δυνάμεις, να βοηθήσω όλους όσους μάχονται για αυτήν!”

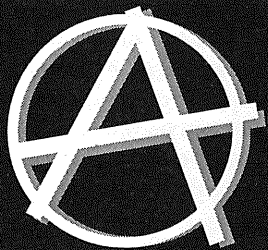
* Το κείμενο αυτό δημοσιεύτηκε στο ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ no 8, ενόψει της δίκης του Ν. Μaziώτη στις 9 Οκτώβρη και αναδημοσιεύεται εδώ μετά την αναβολή της για τις 8 Γενάρη.

Θέλουμε μια κοινωνία βασισμένη στην ισότητα, μια αταξική κοινωνία, χωρίς σεξισμό και ρατσισμό, στην οποία ο καθένας θα συνεισφέρει στην κοινή ευημερία σύμφωνα με τις ικανότητές του και θα λαμβάνει σύμφωνα με τις ανάγκες του. (...) Θέλουμε μια κοινωνία που να ζούμε όλοι μαζί, χωρίς σύνορα. Θέλουμε έναν κόσμο όπου η ελευθερία, η δικαιοσύνη και η αξιοπρέπεια να είναι πραγματικότητα.

Για την ελευθερία, για την ισότητα, για να μπορούμε να ζούμε όλοι μαζί, χρειάζεται μια επανάσταση!

Υπογράφουν: Al Badil al Taharouri (Λιβανός), Alternative libertaire, No Pasaran! (Γαλλία), Bóro gegen finstere Zeiten, Sacco & Vanzetti Records, Rote Nudel, Organisation socialiste libertaire, FAUCH Schweiz Regional gruppen, Kulturbreiz Alpenrosti (Ελβετία), CAT/ASW (Βέλγιο), Confederacion General del Trabajo (Ισπανία), En la Calle, Organizacion socialista libertaria (Αργεντινή), Federacao Anarquista Gaucha (Βραζιλία), Federazione dei Comunisti Anarchici (Ιταλία), Northeastern federation of anarcho-communists / Federation des communistes libertaires du Nord-Est (ΗΠΑ & Καναδάς), Solidarita Organizace Revolucionich Anarchistu (Τσεχία), Workers Solidarity Movement (Ιρλανδία).

ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ

ΑΝΤΙΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ

Νο 9 - Δεκέμβρης 2000 - Εξάρχεια

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ

Το κείμενο που ακολουθεί αποτελεί την εισήγηση που έκανε ένας σύντροφος για τις συλλογικότητες και τα άτομα που οργάνωσαν την εκδήλωση στην ΑΣΟΕΕ

Να πούμε καταρχήν πως συζητώντας περί παγκοσμιοποίησης σήμερα, ερχόμαστε να σκεφτούμε -και αυτό για να δράσουμε, ενάντια στις νέες μορφές και εκφράσεις που αποκτά η ιστορική κυριαρχία του κράτους και του κεφαλαίου. Μιλάμε ακριβώς για τη νέα ιστορική απόπειρα του συστήματος κυριαρχίας και των ομάδων του να επιβάλουν σε παγκόσμια κλίμακα ένα πλαίσιο λειτουργίας και αξιών που θα υπηρετεί τα σύγχρονα προνόμια και συμφέροντά τους.

Το τέλος του διπολισμού με την κατάρρευση των μαρξιστικών καθεστώτων εξουσίας στην Ανατολική Ευρώπη συνδυάστηκε με μια συντριβή της αξιοπιστίας και έτσι με μια εκκωφαντική απουσία κάθε ετεροκαθοριζόμενης μέσα στο διπολικό περιβάλλον επαναστατικής προοπτικής. Η καθολική κυριαρχία του νεοφιλελεύθερου δυτικού μοντέλου υπό την ηγεμονία των ΗΠΑ συμπίπτει με εκτεταμένα φαινόμενα σύγχυσης και απογοήτευσης αφενός, αναποτελεσματικότητας και παρελθοντολογίας αφετέρου.

Σε αυτές τις συνθήκες η προσχηματική οικειοποίηση ιστορικών αναφορών και αιτιάσεων του απελευθερωτικού προτάγματος -ανθρώπινα δικαιώματα, φτώχεια κτλ...- μετατρέπονται ταχύτερα και ασφαλέστερα σε όχημα της σύγχρονης πλανητικής κυριαρχίας, παραχαράσσοντας κάθε νόημα και αξία του αιτήματος της παγκόσμιας ελευθερίας. Ως προς αυτό οι απολογητές της νεοταξικής βαρβαρότητας στη Σερβία, από τον Λεβί-Στρώς μέχρι τον Κον Μπεντίτ είναι η καλύτερη απόδειξη.

Προφανώς, συζητώντας για την παγκοσμιοποίηση της κυριαρχίας και λαμβάνοντας υπόψιν τη μυθολογία που συνοδεύει τον όρο σήμερα, αντιλαμβανόμαστε τον διαρκή κίνδυνο τόσο της υπερτίμησης ή από την άλλη της υποτίμησης των εξουσιαστικών σχεδίων και της αποτελεσματικότητάς τους.

Κανείς λοιπόν δεν θα έπρεπε από τη μία να παραγνωρίζει την προσπάθεια των κυρίαρχων να προσδώσουν στρατηγικό νόημα και περιεχόμενο στην κατεύθυνση της εδραίωσης και επέκτασης της «νέας» κυριαρχίας τους. Οι καθεστωτικές λεγόμενες «δεξαμενές εγκεφάλων», τα ιδρύματα κατήχησης του συστήματος δηλαδή, αγχωμένα επιχειρούν να καλύψουν το κενό ερμηνεύοντας και προτείνοντας τις νέες εξελίξεις. Η πρωταρχικότητα της μεταβιομηχανικής οικονομίας, ο μονόδρομος της αντιπροσωπευτικής κοινοβουλευτικής δικτατορίας, η πολύχρωμη πολιτισμική ομοιομορφία, είναι το μήνυμα που αποπνέουν και υπηρετούν οι κάθε λογής Φουκωγιάμα ή Χάντιγκτον.

Από την άλλη όμως ένα σύστημα που για την επιβίωσή του στηρίζεται καταφανώς στην πράξη από την επιθετική στρατιωτική ισχύ, τον οικονομικό εκβιασμό, την οικολογική παραμόρφωση και τον κα-

θημερινό εκμαυλισμό της ανθρώπινης αξιοπρέπειας δεν μπορεί να πατά ποτέ καλά στα πόδια του.

Ας τελειώνουμε λοιπόν με τους εξουσιαστικούς μύθους, ας ξεπεράσουμε όμως ταυτόχρονα κι όσους αντιεξουσιαστικούς μας εμποδίζουν να δούμε και να πράξουμε σωστότερα.

Η θεαματική ανάπτυξη της τεχνοεπιστήμης, η έκρηξη της πληροφορικής, της ρομποτικής, της γενετικής και της βιοτεχνολογίας αναμφίβολα μας εισάγουν σε μια νέα εποχή όπου οι αντικειμενικές δυνατότητες πλανητικής κυριαρχίας των πολυεθνικών αφεντικών μάς φαντάζουν ευνοϊκές.

Η πληροφορική και πληροφορικοποίηση όλων των συστημάτων που μεταλλάσσει την κοινωνία σε κοινωνία δικτύων και η βιοτεχνολογία η οποία υπόσχεται να θρέψει τα δισεκατομμύρια του πλανήτη μέσω γενετικά μεταλλαγμένων τροφίμων αλλά και να παρέμβει στην γενετική δομή του ανθρώπου, είναι η νέα απάντηση του συστήματος κυριαρχίας στην κλιμάκωση των αδιεξόδων τα οποία το ίδιο παρήγαγε στο εσωτερικό του.

Ταυτόχρονα συμβαίνει το ιστορικά ανεπανάληπτο: μετά από μια μακρά περίοδο στάσιμης εν πολλοίς κερδοφορίας, με μια οικονομία που οδεύει από το κακό στο χειρότερο, όπου η παραδοσιακή βιομηχανική και αγροτική παραγωγή βρίσκεται σε ύφεση, ξαφνικά πριμοδοτείται

και εκτινάσσεται η μέθοδος της γενικευμένης κερδοφορίας: το χρηματιστήριο. Τα χρήματα γεννούν χρήματα άσχετα και πέρα από τη συγκεκριμένη κερδοφορία εταιρειών, πέρα και από την κλασική απόσπαση υπεραξίας από τους εργαζόμενους, άσχετα δηλαδή από το επίπεδο της λεγόμενης «πραγματικής οικονομίας», στέλνοντας στο καναβάτσο όλες τις κλασικές μαρξιστικές αναλύσεις, επιβεβαιώνοντας τα πιο τρελά όνειρα των νεοφιλελεύθερων!

Η παρούσα λοιπόν χρηματιστηριοποίηση και πληροφορικοποίηση του καπιταλισμού στοχεύει στην υπέρβαση των αδιεξόδων. Μέσω του χρηματιστηρίου επιχειρεί να διευρύνει τους μηχανισμούς αξιοποίησης και απόσπασης του κέρδους σε παγκόσμιο επίπεδο, ενώ μέσω της πληροφορικοποίησης προσπαθεί να ανεβάσει το επίπεδο της παραγωγικότητας της εργασίας, δημιουργώντας νέες πηγές υπεραξίας, μειώνοντας ταυτόχρονα τη χρήση πρώτων υλών και τα οικολογικά αδιέξοδα που δημιουργεί ο καταναλωτικός καπιταλισμός.

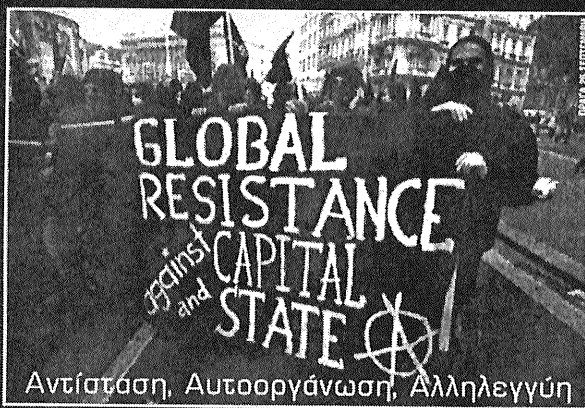
Εδώ στηρίζονται οι διεθνείς οργανισμοί τύπου Παγκόσμιας Τράπεζας, ΔΝΤ, G7 που συσκέπτονται ξανά και ξανά εξελίσσοντας τις παραδοσιακές μορφές εκμετάλλευσης και κυριαρχίας, ρυθμίζοντας τους νέους όρους της αχαλίνωτης κερδοφορίας της παγκόσμιας πλουτοκρατίας, διαμοιράζοντας την πίτα της παγκόσμιας εξουσίας.

Οι παρεκκλίσεις από τον μονόδρομο που με αλαζονικό τρόπο για άλλη μια φορά διακηρύσσουν και απαιτούν απαγορεύονται. Και αν υπάρχουν, όποια μορφή κι αν διαθέτουν, οι αιματοβαμμένοι συμμαχικοί ΝΑΤΟϊκοί μηχανισμοί ταχείας επέμβασης συνήθως από τον αέρα σε συνεργασία με τις χερσαίες δυνάμεις των διεθνών ΜΜΕ αναλαμβάνουν το έργο της συμμόρφωσης, δηλαδή της υποταγής.

Βρισκόμαστε σε μια φάση όπου οι ΗΠΑ, που σε επίπεδο παραδοσιακής βιομηχανικής παραγωγής (π.χ. αυτοκινητοβιομηχανία) δύσκολα μπορούν να ανταγωνιστούν κράτη όπως η Γερμανία ή η Ιαπωνία, επιβάλλουν ωστόσο την ηγεμονία τους στηριζόμενες στην κυριαρχία της αμερικάνικης πολιτισμικής βιομηχανίας (τηλεόραση, κινηματογράφος -CNN, Time Warner κλπ.), φυσικά στην πληροφορική (λογισμικό, βιοτεχνολογία, επιχειρήσεις τύπου Microsoft, Intel, εταιρείες για Internet κλπ.), ενώ δεν διαπραγματεύονται τον έλεγχο του πετρελαίου και του εμπορίου όπλων.

Από αυτή τη σκοπιά η «Καταιγίδα της Ερήμου» στον Κόλπο, η επέμβαση στη Σομαλία και οι βομβαρδισμοί στη Σερβία δεν αφήνουν περιθώρια για παρερμηνείες. Η ποσότητα και η ποιότητα των παρεκκλίσεων άλλωστε, προς το παρόν, δίνει το μέτρο της συμμόρφωσης.

Από τα βουνά του Μεξικού, στο "μαύρο" μπλοκ του Σιάτλ, στο "μπλε" μπλοκ της Πράγας...

Αντίσταση, Αυτοοργάνωση, Αλληλεγγύη

Η οικουμενική αντικαθεστωτική
αντίσταση ενάντια στην
παγκοσμιοποιημένη κυριαρχία

ΕΚΔΗΛΩΣΗ - ΣΥΖΗΤΗΣΗ

ΠΡΟΒΟΛΗ ΒΙΝΤΕΟ

ΑΣΟΕΕ, ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 24 ΝΟΕΜΒΡΙΗ, 5ΜΜ

ΑΝΑΡΧΙΚΕΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ

Εδώ ακριβώς εντάσσεται και από εδώ διεκδικεί μερίδια η ελληνική εκδοχή της νέας εποχής, που με προμετωπίδα την επαγγελία του «εκσυγχρονισμού» υπόσχεται την τελευταία δεκαετία «καθρεφτάκια» στους καχύποπτους και δυσπροσαρμοστικούς υπηκόους της ελληνικής επικράτειας.

Η συνεχιζόμενη στρατιωτική παρουσία στο Κόσοβο, μαζί με την εντεινόμενη προσπάθεια οικονομικής διείσδυσης και τις απόπειρες περιφερειακής πολιτικής ηγεμονίας στη Βαλκανική δίνουν το μέτρο της πλήρους ταύτισης της ελληνικής πολιτικής και της οικονομικής ολιγαρχίας με τις νεοταξικές προθέσεις.

Η φωταγωγημένη ευρωπαϊκή προοπτική της ευημερίας και της ασφάλειας, στην οποία υποτίθεται πως ολοένα πλησιάζουμε -παλιότερα το '92, τώρα με την ΟΝΕ, αύριο με τους Ολυμπιακούς- μα ποτέ δεν φτάνουμε, αποτελεί το πρόσχημα της επέλασης σε μια πορεία αναδιάρθρωσης των παραδοσιακών μορφών εξουσίας που ισχυροποιεί τους ισχυρούς και περιθωριοποιεί ανεπιστρεπті τους αποκλεισμένους.

Έτσι ξαφνικά και στην Ελλάδα ένας ολόκληρος κόσμος μεταβάλλεται σε τζογαδόρο του Χρηματιστηρίου. Στη βαθιά ριζωμένη απάτη κι αυταπάτη της ανόδου και του εύκολου πλουτισμού οι χρηματιστηριακές Σειρήνες φαίνεται να δίνουν μια διέξοδο και εκτόνωση, τουλάχιστον πρόσκαιρα. Σε ένα χρηματιστήριο του οποίου οι συναλλαγές λίγα χρόνια πριν δεν ξεπερνούσαν τα 5 δις δραχμές την ημέρα, η εκτίναξή του στα 300-600 δις πριν λίγο καιρό, αποκαλύπτει και επιβεβαιώνει μια συσσώρευση πλούτου που δεν έχει προηγούμενο.

Σε συνδυασμό με τις αναταραχές που συντελούνται στο χώρο της εργασίας στη βάση της μετατόπισης του κέντρου βάρους της παραγωγής προς τον τομέα της πληροφορικής και της πληροφορίας εν γένει, που αρχίζουν από τη λεγόμενη «ελαστικοποίηση» και φτάνουν στις ρυθμίσεις-απορυθμίσεις για το ασφαλιστικό, μιλάμε για τα προνομιακά πεδία συγκέντρωσης του πλούτου και της δύναμης για τα αφεντικά.

Σε αυτή τη νέα οικονομική διαδικασία που επιβάλλεται κι όπου η πολιτική δύναμη σταδιακά γίνεται συνώνυμη και ταυτόσημη με την οικονομική, η περίφημη «διαπλοκή» δεν αποτελεί μια ανορθολογική παρέκκλιση αλλά συστατικό της στοιχείο κι άρα αυτονόητο. Όταν σήμερα νόμοι έως και συντάγματα προσαρμόζονται στις απαιτήσεις των πολυεθνικών (βλέπε συμφωνίες GATT, ΜΑΙ κλπ.) η έκπτωση των πολιτικών κομμάτων και κυβερνήσεων σε υπαλληλική σχέση μαζί τους είναι οφθαλμοφανής. Έτσι και σήμερα στην Ελλάδα 20 οικογένειες που λέει ο λόγος, τα Blue Chips της εγχώριας πολυεθνικής οικονομίας επιδίδονται ανεμπόδιστα σε ένα μεγάλο φαγοπότι, διοικώντας κι ελέγχοντας τον χώρο των ΜΜΕ, πρωτοδοτώντας και στηρίζοντας πολιτικούς διαχειριστές έτοιμους για οποιαδήποτε εκδούλευση απαιτηθεί.

Σε ένα τέτοιο περιβάλλον η πρόβλεψη και η επιδίωξη είναι το άτομο να βρίσκεται διαρκώς σε συνθήκες αβεβαιότητας και άγχους για την καθημερινότητα, ενώ ταυτόχρονα ένα ευρύτατο οργουελικής αναφοράς δίκτυο ελέγχου και επιτήρησης πλασάρεται ως διευκόλυνση και απογραφειοκρατικοποίηση της καθημερινότητας. Τράπεζες δεδομένων, καταγραφή ή δυνατότητα καταγραφής κάθε προσωπικής και κοινωνικής δραστηριότητας και

Κράτος και κεφάλαιο ετοιμάζουν ομοσποννη επίθεση ενάντια στους εκμεταλλευόμενους, στα πλαίσια της παγκοσμιοποίησης, της Νέας Τάξης πραγμάτων και της ενταξης στην ΟΝΕ. Τα νομοσχέδια για τη "ρύθμιση" των εργασιακών σχέσεων, για το ασφαλιστικό για την υγεία στοχεύουν σε μια κοινωνία - απέραντο παζάρι, όπου όλα θα πουλιούνται και θα αγοράζονται, όπου οι μόνες αξίες θα είναι το κέρδος, το βόλεμα, η ρουφιανιά και η επιβίωση με κάθε τίμημα.

Παράλληλα, η καταστολή αξυνεται με την προώθηση του νέου τρομονόμου, στα πλαίσια της συνεργασίας με τις ΗΠΑ για την αντιμετώπιση της "τρομοκρατίας", με την απαγόρευση των διαδηλώσεων και των συγκεντρώσεων, με το νομοθετημένο ρατσισμό απέναντι στους μετανάστες. Στόχος η συντριβή κάθε αντίστασης, η εξόντωση των αγωνιστών, η εγκληματικοποίηση κάθε αντικαθεστωτικής ενέργειας και πράξης.

Το μήνυμα είναι σαφές:

ΟΙ ΑΝΤΙΣΤΕΚΟΜΕΝΟΙ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΑ ΕΙΝΑΙ ΟΙ "ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ" ΤΟΥ ΑΥΡΙΟ

ΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΣΤΑ ΠΟΛΥΤΕΛΗ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΩΝ ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΩΝ, ΤΩΝ ΤΡΑΠΕΖΩΝ, ΤΩΝ ΥΠΟΥΡΓΕΙΩΝ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ.
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΕΝΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

η αρχειοθέτησή τους, η on line σύνδεση του ατόμου με οποιαδήποτε ιδιωτική εταιρεία ή κρατικό κατασταλτικό μηχανισμό μετατρέπεται σε εργαλείο μέτρησης της αντίστασης ή της υποταγής του ατόμου για κάθε χρήση.

Η δυτικοευρωπαϊκή εμπειρία, για παράδειγμα η γερμανική, δείχνει την κατεύθυνση, καθώς η εξοικείωση και η χρήση της ηλεκτρονικής και αυτοματοποιημένης επεξεργασίας πληροφοριών εκεί, μας πάει πολλά χρόνια πίσω. Ήδη από τα τέλη της δεκαετίας του '70 στα χρόνια της «αντιτρομοκρατικής» υστερίας δεκάδες χιλιάδες ανύποπτοι και υποψιασμένοι πολίτες υποβλήθηκαν σε μαζικούς ελέγχους. Σε συνέχεια των πρώτων μαζικών ελέγχων προέκυψαν τράπεζες πληροφοριών όπως η APIS το 1989 [(Τμήμα PIOS, -Πρόσωπα-Ιδρύματα-Αντικεί-

μενα-Πράγματα) Εσωτερική Ασφάλεια] στην οποία ξαναβρίσκονται πολλοί οι οποίοι για παράδειγμα είχαν σκίσει το 1987 κατά τη διάρκεια της απογραφής το νούμερό τους στο απογραφικό δελτίο και καταχωρήθηκαν ως επικίνδυνοι για το κράτος. Το 1989 είχαν αποθηκευτεί σ' αυτή την τράπεζα πληροφοριών 33.000 άτομα.

Δεν χρειάζονται ιδιαίτερες πνευματικές αρετές μα ούτε καν και κάποια αντιεξουσιαστική δραστηριότητα για να αντιληφθεί κανείς τις νέες μεθόδους που έρχονται να προσθέσουν στο οπλοστάσιο της καταστολής οι μηχανισμοί για την εξόντωση της κοινωνικής αντίστασης και στην Ελλάδα.

Η κρατική καταστολή βέβαια, ως οργανωμένη και θεσμοποιημένη λειτουργία, ήταν πάντοτε σταθερή ως προς τη φύση και την ουσία της, πάντοτε όμως προσαρμόζονταν στις εκάστοτε συνθήκες κυριαρχίας. Έτσι όσο εκσυγχρονίζονταν οι εκμεταλλευτικές σχέσεις μέσα στην παραγωγή και την κατανάλωση στην καπιταλιστική κοινωνία, άλλο τόσο τελειοποιούνταν οι κατασταλτικοί μηχανισμοί. Η τεχνική της εκμετάλλευσης πάει χέρι-χέρι με την τεχνική της βίας.

Έτσι από τα δορυφορικά συστήματα παρακολούθησης, στις ευρύτατες και συστηματικές υποκλοπές κινητών και σταθερών τηλεφώνων, στα κρυφά μάτια στους δρόμους, στην επισημονικοφανή κάλυψη για την καταγραφή του DNA, η νέα εποχή προσαρμόζεται και οργανώνεται ενάντια στους αντιφρονούντες. Από αυτή την άποψη το ελικόπτερο με τον προβολέα πάνω από τα Εξάρχεια στο Πολυτεχνείο (17 Νοέμβρη) έχει την ανάλογη συμβολική και πραγματική σημασία του.

Η υποστήριξη και συνεργασία αμερικάνικων και ευρωπαϊκών υπηρεσιών καταστολής με τις εγχώριες είναι πια ευρέως γνωστή. Την ίδια στιγμή που Μνημόνια-Συμφωνίες και Νόμοι ενάντια στην κοινωνική αντίσταση έρχονται να επισημοποιήσουν και να επιβεβαιώσουν αυτό που έτσι κι αλλιώς ίσχυε πάντοτε: ότι και η καταστολή δεν γνωρίζει σύνορα.

Ο Α. Λεσπέρου θα γνωρίζει ασφαλώς πολύ καλύτερα τις μεθόδους και τις εφαρμογές της διεθνούς συστράτευσης των κατασταλτικών μηχανισμών, ενώ η 15χρονη καταδίκη του Ν. Μαζιώτη ασφαλώς θα πρέπει να θεωρηθεί και ως προϊόν αυτής της συνεργασίας.

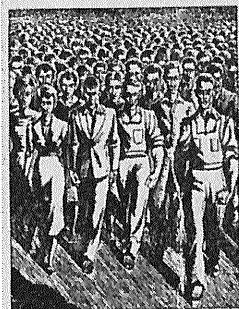
Στην Ευρωπαϊκή Ένωση τέλος της «ελευθερίας», όπου τείχη γκρεμίστηκαν και σύνορα έπεσαν, η οχύρωση του Ευρωπαϊκού Φρουρίου από τα μαζικά κύματα μεταναστών και προσφύγων με την Συμφωνία του Σέγκεν, αλλά και κατά ημεδαπών ενοχλητικών κι ανεπιθύμητων αποτελεί την κορυφαία απόδειξη και επίδειξη διακρατικής καταστολής και ελέγχου.

Μέσα σε ένα τέτοιο πλαίσιο που συμπυκνώνεται προσπάθησα να περιγράψουμε, το ζήτημα της αντίστασης ενάντια στην παγκοσμιοποίηση της κυριαρχίας χωρίς αμφιβολία αναδεικνύεται ως ζήτημα αιχμής το οποίο σφαιλούμε, κατά τη γνώμη μας, να το μετατρέψουμε σε ριζοσπαστικό πρόταγμα του αγώνα ενάντια στην εξουσία.

Ο κίνδυνος εκφυλισμού βέβαια του αγώνα ενάντια στην παγκοσμιοποίηση είτε σε μια φανακισμένη πατριωτική αντιιμπεριαλιστική κατεύθυνση του παρελθόντος, είτε σε μια όψιμη ρεφορμιστική εναλλακτική είναι υπαρκτός και προφανής. Το ΚΚΕ ή ο Μπορέ, ο Καραμπελιάς ή η Greenpeace όμως δεν έχουν και δεν μπορούν να έχουν καμία σχέση και θέση

**ΟΙ ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΕΣ ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΕΣ
ΓΙΑ ΚΕΡΔΗ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΟΝΤΑΙ
ΟΛΟΥΣ ΜΑΣ ΚΑΙ ΠΡΟΚΑΛΟΥΝ
ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ,
ΠΟΛΕΜΟΥΣ ΚΑΙ ΕΞΑΘΛΙΩΣΗ.**

**ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΣΤΟΥΣ
ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΟΥ ΣΙΑΤΛ,
ΑΠΟ ΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ ΕΩΣ
ΤΗ ΝΙΓΗΡΙΑ ΞΕΠΡΟΒΑΛΛΕΙ
ΕΝΑ ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΚΙΝΗΜΑ
ΑΥΤΟΡΓΑΝΩΣΗΣ & ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
ΚΟΝΤΡΑ ΣΤΟ ΜΕΛΛΟΝ
ΠΟΥ ΜΑΣ ΕΤΟΙΜΑΖΟΥΝ ...**

ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΣΤΕΚΙ ΚΑΒΑΛΑΣ

ΑΓΩΝΑΣ ΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΣΑ - ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΧΩΡΙΣ ΣΥΝΟΡΑ

μια δημόσια επιστολή του αναρχικού Νίκου Μαζιώτη

Στις 8/1/2001 θα δικάστώ σε 2° βαθμό για την βομβιστική απόπειρα στο υπουργείο Βιομηχανίας και Ανάπτυξης, πράξη την οποία έκανα στις 6/12/97 για να εκφράσω την αλληλεγγύη μου στους κατοίκους των χωριών του Στρυμονικού που εκείνη την περίοδο αντιστέκονταν, τόσο ενάντια στην εγκατάσταση της βιομηχανίας χρυσού από την πολυεθνική TVX GOLD όσο και ενάντια στην κατασταλτική επίθεση του κράτους. Το εφετείο της 8/1/2001, δεν είναι απλώς η επανάληψη μιας δίκης.

Είναι μια πολιτική μάχη παρόμοιας σημασίας με αυτήν του Ιουλίου του '99 η οποία αποτέλεσε αναπόσπαστο κομμάτι του αντικρατικού και αντικαπιταλιστικού αγώνα.

Η δίκη του Ιουλίου του '99 έγινε κάτω από συνθήκες πιέσεων των ΗΠΑ προς την ελληνική κυβέρνηση για την πάταξη της «τρομοκρατίας» και τη θεσμοθέτηση «αντιτρομοκρατικού» νόμου, κάτι που αναμένεται να γίνει σε λίγο καιρό.

Η καταδικαστική απόφαση των 15 χρόνων ήταν μια υπαγορευμένη πολιτική απόφαση κάτω από το βάρος αυτών των πιέσεων και την οποία δεν παρέλειψε να επιβραβεύσει αμερικανός αξιωματούχος.

Αυτή η καταδικαστική απόφαση στόχευε σαφέστατα στο να καταδικάσει τους κοινωνικούς αγώνες, τους αναρχικούς και την αλληλεγγύη τους στους κοινωνικούς αγώνες, την αλληλεγγύη μεταξύ των αντιστεκόμενων, τους κατοίκους των χωριών του Στρυμονικού, την εξέγερση ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο, όλους όσοι αντιστέκονται στην υπάρχουσα κοινωνική και πολιτική τάξη πραγμάτων που βασιλεύει σ' όλο τον κόσμο.

Όμως η δίκη του Ιουλίου του '99 με τον τρόπο που διεξήχθη από τη δικιά μας πλευρά, ήταν μια δίκη-καταδίκη του κράτους και του κεφαλαίου, μια δίκη-καταδίκη των εγκλημάτων τους, μια υπεράσπιση της αναρχικής εξέγερτικής παράδοσης αγώνων των τελευταίων δεκαετιών στην Ελλάδα, μια ανυποχώρητη διακήρυξη για αγώνα ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο σ' όλο τον κόσμο.

Σ' αυτή την πολιτική μάχη δεν ήμουνα μόνος μου. Συμμετείχαν σύντροφοι οι οποίοι είχαν κατηγορηθεί και φυλακιστεί στο παρελθόν για παρόμοιες υποθέσεις, σύντροφοι με τους οποίους έχουμε βρεθεί μαζί σε πολλές στιγμές και γεγονότα του αγώνα, σε διαδηλώσεις, σε καταλήψεις, στην εξέγερση του Πολυτεχνείου του '95 και σε κινήσεις αλληλεγγύης όπως αυτή για τον αγώνα των χωριών του Στρυμονικού.

Συμμετείχαν επίσης σύντροφοι από το εξωτερικό, από Ιταλία και Γαλλία οι οποίοι παραβρέθηκαν στη δίκη για να εκφράσουν την αλληλεγγύη τους ενώ στάλθηκαν μηνύματα αλληλεγγύης τα οποία διαβάστηκαν στο δικαστήριο, όπως αυτό των τριών φυλακισμένων επαναστατών της Action Directe και από αναρχικές ομάδες.

Η διάσταση της διεθνούς αλληλεγγύης που δόθηκε στη δίκη είχε μεγάλη σημασία και αξία αποδεικνύοντας ότι ο αγώνας ενάντια στο κράτος, το κεφάλαιο και τη Νέα Τάξη είναι κοινός, παντού σε όλο τον κόσμο.

Η πολιτική και η κοινωνική σημασία του εφετείου της 8/1/2001 είναι εύλογη. Για τους κρατιστές είναι η δεύτερη ευκαιρία να εφαρμόσουν ξανά την καταστολή, μια δουλειά που ξέρουν πολύ καλά να κάνουν. Να δικάσουν ξανά όχι μόνο εμένα, αλλά μέσω εμένα τον αγώνα των κατοίκων των χωριών του Στρυμονικού, την αλληλεγγύη στον αγώνα τους, την αντίσταση ενάντια στα σχέδια αφαίμαξης της γης και των πλουτοπαραγωγικών της πηγών, την αντίσταση ενάντια στις εκσυγχρονιστικές και αναπτυξιακές επιταγές των πολυεθνικών, τους αναρχικούς και όλους όσοι αγωνίζονται ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο.

Μέσω αυτής της δίκης καταδικάζονται γενικά οι κοινωνικοί αγώνες και η αλληλεγγύη των αναρχικών σε αυτούς. Κάθε δίκη, όπως η δικιά μου, όπως άλλων συντρόφων, είτε των μαθητών που δικάστηκαν για τα μπλόκα σε κεντρικές οδούς είτε των κατοίκων του Στρυμονικού που δικάστηκαν γιατί αντιστάθηκαν, είναι μια σαφής προειδοποίηση, μια κατατρομοκράτηση και μια καταδίκη ολόκληρης της κοινωνίας από το κράτος, είτε το συνειδητοποιεί κανείς είτε όχι.

Όταν καταδικάζουν και φυλακίζουν άλλους είναι σαν να καταδικάζουν και φυλακίζουν εμάς. Όταν απειλούν να εκτελέσουν το Μαύρο Πάνθηρα Μ.Α. Τζαμάλ είναι σαν να απειλούν να εκτελέσουν εμάς. Όταν πυροβολούν ακτήμονες στη Βραζιλία είναι σαν να πυροβολούν εμάς. Όταν βομβαρδίζουν λαούς όπως στο Ιράκ και τη Γιουγκοσλαβία είναι σαν να βομβαρδίζουν εμάς. Όταν βασανίζουν μέσα στα αστυνομικά τμήματα είναι σαν να βασανίζουν εμάς. Όταν πεθαίνουν αγωνιστές θαμμένοι μέσα στις φυλακές και στις απομονώσεις όπως στην Τουρκία, την Ισπανία ή το Περού είναι σαν να πεθαίνουμε εμείς.

Για μας η δίκη είναι μια ευκαιρία να διακηρύξουμε ξανά ότι αυτοί, το κράτος, το κεφάλαιο, η αστυνομία, οι δικαστές είναι οι πραγματικοί τρομοκράτες και εγκληματίες. Ότι οι αγώνες και η εξέγερση ενάντια στο καθεστώς τους σε όλο τον κόσμο είναι δίκαιος, ότι η αλληλεγγύη δεν είναι μια κενή λέξη αλλά ο ίδιος ο αγώνας μας.

Ότι η αλληλεγγύη δεν είναι «επιλεκτική» ούτε έχει προσωπικά κριτήρια ούτε ιδεολογικούς διαχωρισμούς, αλλά ότι είναι ανεπιφύλακτη για όλους όσοι μάχονται οπουδήποτε και με οποιοδήποτε τρόπο εναντίον της υπάρχουσας κοινωνικής και πολιτικής τάξης πραγμάτων.

Γιατί οι αγώνες που διεξάγουν άλλοι μακριά μας είναι και δικοί μας και οι δικοί μας αγώνες είναι και δικοί τους.

Γιατί η αλληλεγγύη για όποιον κι αν εκφράζεται, είτε για τους απεργούς εργαζόμενους είτε για καταληψίες, για αγρότες, για μαθητές είτε για πολιτικούς κρατούμενους και «τρομοκράτες» ή για «ποινικούς» φυλακισμένους είναι ενιαία και αδιαίρετη.

Η αλληλεγγύη αφορά τους πάντες γιατί τους πάντες αφορά και η καταστολή του κράτους.

Και ο «αντιτρομοκρατικός» νόμος που θα θεσπιστεί σε λίγο καιρό αφορά τους αγωνιστές, τους αναρχικούς, αλλά και ευρύτερα, όλη την κοινωνία και όλους όσοι αντιστέκονται.

Άλλωστε οι κρατιστές επιλέγουν τα κριτήρια σύμφωνα με τα οποία κάποιοι θα χαρακτηρίζονταν «τρομοκράτες», όπως για παράδειγμα χαρακτηρίστηκαν και οι κάτοικοι του Στρυμονικού μετά τα επεισόδια της 9^{ης} Νοέμβρη του '97 όπου το κράτος και η αστυνομία απάντησαν με την επιβολή στρατιωτικού νόμου στην περιοχή.

Ο «αντιτρομοκρατικός» νόμος είναι μια απροκάλυπτη δικτατορία του κράτους και των υπηρεσιών ασφαλείας.

Τρομοκράτες δεν θα βαφτίζονται μόνο οι δηλωμένοι εχθροί του κράτους και του κεφάλαιου, αλλά και οι κοινωνικοί αγώνες και οι διαδηλώσεις που ξεφεύγουν από τα όρια των νόμων και του ελέγχου τους. Τρομοκράτες θα βαφτίζονται και οι αλληλέγγυοι στους «τρομοκράτες» και στους κοινωνικούς αγώνες.

Ο καπιταλισμός και η εξουσία σκοτώνουν με πολλούς τρόπους.

Με τη μορφή εργατικών εγκλημάτων που βαφτίζονται «ατυχήματα», όπως ο θάνατος δώδεκα εργαζομένων στην ΠΕΤΡΟΛΑ το '92, όπως ο θάνατος δυο οικοδόμων στην κατάρρευση της γέφυρας της ΑΤΤΙΚΗ ΟΔΟΥ στην Παιανία, όπως οι δεκάδες θαμμένοι στα εργοστάσια και στα κτίρια που έπεσαν στους σεισμούς, οι πνιγμένοι στα ναυτικά εγκλήματα όπως οι ογδόντα της Πάρου ή οι ναυτικοί του «Δύστος» ή τα καθημερινά «ατυχήματα» στα γιαπιά και το Πέραμα.

Ο καπιταλισμός μας δηλητηριάζει, όπως η αυστραλιανή πολυεθνική χρυσού Esmeralda στην Μπαϊά Μάρε στη Β.Δ. Ρουμανία, που η υπερχειλίση της λίμνης των τοξικών αποβλήτων των εγκαταστάσεών της, μόλυνε τους ποταμούς Τίσα και Δούναβη ή όπως η TVX Gold σχεδιάζει να αποτελειώσει μολύνοντας το Στρυμονικό κόλπο ή όπως η ΠΕΤΡΟΛΑ σχεδιάζει την επέκταση των εγκαταστάσεών της στο Θριάσιο.

Ο καπιταλισμός σκοτώνει, όπως όταν η Union Carbide σκότωσε το '84 στο Μποπάλ της Ινδίας χιλιάδες ανθρώπους μετά από διαρροή τοξικών ή όταν πυρηνικά «ατυχήματα» του Three Miles Island στις ΗΠΑ και του Τσέρνομπιλ συνεχίζουν να σκοτώνουν και να δηλητηριάζουν ή όπως όταν η πολυεθνική SHELL με τη βοήθεια της νιγηριανής κυβέρνησης απαλλοτριώνει με τη βία τη γη των ιθαγενών για να εξορύξει πετρέλαιο.

Δεν υπάρχουν ατυχήματα στον τεχνολογικό πολιτισμό που ζούμε. Υπάρχουν μόνο εγκλήματα όπου τα κράτη και οι επιχειρήσεις βλέπουν τους ανθρώπους και τη γη ως «αναλώσιμα καύσιμα» για τα κέρδη και την εξουσία τους.

Η εξουσία σκοτώνει όταν οι σφαίρες των ένοπλων φονιάδων της σκοτώνουν μετανάστες ή πολίτες, όταν σκοτώνουν αγωνιστές.

Η εξουσία τρομοκρατεί όταν ποινικοποιεί τους κοινωνικούς αγώνες, όταν χτυπά τις διαδηλώσεις, όταν δικάζει και φυλακίζει αγωνιστές, όταν φτιάχνει «αντιτρομοκρατικούς» νόμους, όταν φυλακίζει εκατοντάδες μετανάστες.

Η «ανάπτυξη» τους και η «δημοκρατία» τους σημαίνει για μας, εκμετάλλευση, πόλεμο, καταστολή, θάνατο και καταστροφή της γης. Για τους κρατιστές και τους καπιταλιστές σημασία έχουν η εξουσία και τα κέρδη τους εις βάρος της ανθρώπινης ζωής.

Για μας σημασία έχει η ελευθερία και η αξιοπρέπεια της ανθρώπινης ζωής. Γι' αυτό είμαστε επαναστάτες.

Εξεγερσιακά γεγονότα όπως αυτά του Σιάτλ, της Αθήνας, της Πράγας, της Νίκαιας σηματοδοτούν την παγκοσμιοποίηση της αντίστασης ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό και τη Νέα Τάξη.

Σήμερα, οι δυνάμεις που υποστηρίζουν την ανατροπή, δεν έχουν να αντιμετωπίσουν μόνο τις νέες συνθήκες κυριαρχίας, το νεοφιλελευθερισμό και τη Νέα Τάξη, αλλά και τα «εντός» του κινήματος, αριστερά, συνδικαλιστικά και μεταρρυθμιστικά υπολείμματα του «Παλαιού Κόσμου» και της «Παλαιάς Τάξης Πραγμάτων» που μάχονται με νύχια και με δόντια για τη διάσωση και τον εξωραϊσμό του υπάρχοντος κοινωνικού και πολιτικού καθεστώτος, για τη διάσωση του έθνους κράτους και του εθνικού καπιταλισμού.

Ο νεοφιλελευθερισμός και ο αντίπαλός του, ο προστατευτισμός του κράτους, είναι οι δυο όψεις του ίδιου νομίσματος, όπως ήταν το ίδιο και το δίπολο της καπιταλιστικής Δύσης και της γραφειοκρατικής Ανατολής, πράγμα που ταλάνισε το παλιό επαναστατικό κίνημα και, ως ένα βαθμό, το κατάντησε όργανο της σοβιετικής αυτοκρατορίας την εποχή της διπολικής τάξης πραγμάτων.

Η ανατροπή του καπιταλισμού περνά τόσο μέσα από την απόρριψη του έθνους-κράτους, από την ανατροπή του Κράτους ως ιεραρχικού μηχανισμού, όσο και από την αντίσταση στις νέες συνθήκες κυριαρχίας, τις υπερατλαντικές, υπερκρατικές και υπερεθνικές δομές των φορέων της Νέας Τάξης.

Η κατάρρευση των καθεστώτων του αν-υπαρκτου σοσιαλισμού και η αποσύνθεση της παραδοσιακής αριστεράς, άνοιξε το δρόμο για νέες ευκαιρίες στο αντικαπιταλιστικό κίνημα.

Για μας, όχι μόνο δεν έχει φτάσει το τέλος της ιστορίας αλλά μόλις τώρα αρχίζει...

Φυλακές Κορυδαλλού, 20 Δεκέμβρη '00
Νίκος Μαζιώτης

σ' ένα ριζοσπαστικό μέτωπο κατά της παγκοσμιοποίησης.

Ορισμένα πράγματα είναι σαφή. Να ορισμένα:

1. Το ξεπέραςμα των εθνικών και θρησκευτικών διαχωρισμών είναι προϋπόθεση του αγώνα για την ελευθερία.

2. Ο καπιταλισμός αναγεννιέται μέσα από την κριτική του (βλ. Μάης του '68). Όλες οι μεταρρυθμίσεις όχι μόνο δεν τον άλλαξαν, αλλά τον κατέστησαν πιο ανθεκτικό.

3. Το σύστημα δεν καταρρέει από μόνο του. Η αναμονή ενός χρηματιστηριακού κραχ, της «τελικής κρίσης» ή μιας γενικευμένης οικολογικής καταστροφής, αν και δεν μπορεί να αποκλειστεί, δεν μπορεί ασφαλώς και τελεολογικά να επιβεβαιωθεί. Τα πάντα εξαρτώνται από την φαντασία και τη δράση των ανθρώπων.

Η εξέγερση των Ζαπατίστας στον μεξικάνικο νότο, τα γεγονότα ενάντια στην επίσκεψη του Κλίντον στην Αθήνα, οι μαχητικές διαδηλώσεις ενάντια στις διάφορες συνόδους των αφεντικών όπως στο Σιάτλ, στο Λονδίνο, στην Πράγα, που διαρκώς πληθαίνουν, θέτουν και αναδεικνύουν χειροπιαστά και με ριζοσπαστικό τρόπο ότι το ζήτημα που θέτουμε δεν είναι κάποια ιδεολογική επινόηση, αλλά η καθημερινή μας πραγματικότητα.

Θα ήταν ασφαλώς γόνιμο όλα αυτά να γίνουν η αφετηρία μιας διαρκούς αναζήτησης που με ένα κριτικό τρόπο θα επιχειρήσει να συλλάβει τα έως τώρα δεδομένα για την ανάπτυξη μιας αποτελεσματικής δράσης.

Χωρίς αμφιβολία για παράδειγμα όταν αναφερόμαστε στους Ζαπατίστας δεν μπορούμε παρά να αναγνωρίζουμε ένα στοιχείο θετικότητας που εμπεριέχει ο αγώνας που διεξάγουν με την έννοια ότι πέρα από την άρνηση όπως αυτή, ας πούμε, εκφράζεται στις αμερικάνικες ή ευρωπαϊκές διαδηλώσεις, δομούν ταυτόχρονα με σημαντικά στοιχεία αυτοοργάνωσης τη ζωή τους, την καθημερινότητά τους. Από την άλλη είναι σάφες ότι αυτή η αλληλέγγυα στάση μας απέναντί τους δεν θα 'πρεπε να καταλήξει σε μια λογική μηχανιστικού μιμητισμού αυτού που συμβαίνει εκεί, σε μια εντελώς διαφορετικού τύπου κοινωνία και πραγματικότητα.

Είμαστε υποχρεωμένοι να επινοήσουμε και να βρούμε αυτό που αντιστοιχεί στη δική μας υποκειμενική και αντικειμενική πραγματικότητα στην Ελλάδα, μέσα στα Βαλκάνια και στην Ευρώπη.

Η ενεργή και καταλυτική συμμετοχή αναρχικών στις διαδηλώσεις ενάντια στην επίσκε-

ψη του Κλίντον κατέδειξε με σαφή τρόπο ότι υπάρχει η δυνατότητα σ' ένα ευρύ πεδίο ζητημάτων, όταν υπάρχει θέληση και δεν υπερσχύουν οι ιδεολογικές αγκυλώσεις και τα δόγματα, να μετατρέψουμε την αντίσταση ενάντια στην παγκοσμιοποίηση σε μια ριζοσπαστική αντιεξουσιαστική κριτική. Το ίδιο έδειξε και το Σιάτλ.

Το ίδιο ίσχυε σε ορισμένες περιπτώσεις και θα μπορούσε να συμβεί πολύ πιο εκτεταμένα στη διάρκεια των βομβαρδισμών του ΝΑΤΟ στη Σερβία. Όταν όμως αντιμετωπίζεις τους ΝΑΤΟϊκούς βομβαρδισμούς ως ενδοεξουσιαστικό πρόβλημα που δε μας αφορά τότε και προφανώς δεν αντιλαμβάνεσαι ότι η αμερικάνικη ηγεμονία και η ΝΑΤΟϊκή επέλαση είναι η αιχμή του δόρατος και ταυτόσημη με τη σύγχρονη παγκόσμια κυριαρχία του κράτους και του κεφάλαιου.

Κάποτε όμως θα 'πρεπε να μάθουμε να είμαστε συγκεκριμένοι σε αυτό που λέμε και κάνουμε. Το άγχος της μερικότητας και της μονομέρειας που υπάρχει μπορεί να διασφαλιστεί μέσα από τη συνέχεια του αντιεξουσιαστικού αγώνα όπου όλες οι εκφράσεις της κριτικής μας θα βρουν έδαφος για να αναπτυχθούν.

Η συζήτηση και η δράση γύρω από τα θέματα αυτά θα πρέπει να μείνει ανοιχτή. Η μαχητικότητα του αναρχικού «μπλε» μπλοκ στην Πράγα, αντιστρόφως ανάλογη με τη συζήτηση κυρίως πριν αλλά και μετά σε διεθνές επίπεδο για το περιεχόμενο και την κατεύθυνση αυτού του αγώνα, αποκάλυψε ένα κενό καθοριστικής σημασίας σε επίπεδο προοπτικής, το οποίο καλούμαστε να καλύψουμε.

Εμείς σήμερα θεωρούμε ότι προσθέτουμε σ' αυτή τη συζήτηση. Έχοντας βαθιά την πεποίθηση ότι μαζί με την εύστοχη προσέγγιση των ζητημάτων και την αποτελεσματική δράση οφείλουμε να περιφρουρήσουμε την φερεγγυότητα των αξιών που προτάσσουμε για ένα τέτοιο αγώνα. Η γενικευμένη κρίση αξιοπιστίας, μετά την κατάρρευση των δεσποτικών καθεστώτων της Ανατολικής Ευρώπης, που επικαλεστήκαμε στην αρχή αυτής της εισήγησης, φανερώνει τη διάσταση του θέματος.

Στο σύνθημα λοιπόν της αφίσας που καλούσε σ' αυτή την εκδήλωση ας προσθέσουμε ξανά και μία ακόμα λέξη:

Αντίσταση, Αυτοοργάνωση, Αλληλεγγύη και Ανιδιοτέλεια

ενάντια στην παγκοσμιοποίηση της κυριαρχίας.

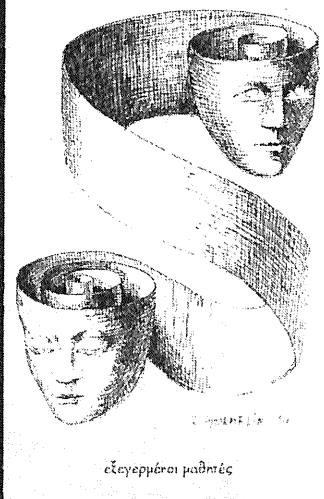
*

Στις 9 Οκτώβρη, με την ευκαιρία του εφετείου του αναρχικού Ν. Μαζιώτη και ύστερα από πρωτοβουλία συντρόφων, πραγματοποιήθηκε στην οδό Πατησίων παρέμβαση αλληλεγγύης με μικροφωνική εγκαταστημένη στην ΑΣΟΕΕ. Στο χώρο της σχολής αναρτήθηκαν πανώ που έγραφαν: «Λευτεριά στον αναρχικό Ν. Μαζιώτη» και «Λευτεριά στον Α. Λεσπέρου» του οποίου η δίκη είχε ξεκινήσει στις 4 Οκτώβρη και συνεχιζόταν... Κατά τη διάρκεια της παρέμβασης διακινήθηκε ανηχικό έντυπο υλικό και διαβάστηκαν από τη μικροφωνική μηνύματα αλληλεγγύης με τους φυλακισμένους αγωνιστές Ν. Μαζιώτη, Α. Λεσπέρου και Σ. Σεϊσίδη. Παρόλο που από νωρίς έγινε γνωστό πως η δίκη του Μαζιώτη αναβλήθηκε για τις 8 Γενάρη, η παρέμβαση συνεχίστηκε με τη συμμετοχή και άλλων συντρόφων που ήρθαν από το δικαστήριο.

Στις 15 Νοέμβρη η Συνεργασία Αναρχικών Ομάδων οργάνωσε στο Πολυτεχνείο συζήτηση για την «Παγκοσμιοποίηση», τον Κοινωνικό Έλεγχο και την Κρατική Καταστολή, τις Φυλακές και τις Εξεγέρσεις. Έγινε επίσης προβολή βίντεο για τις κρατικές δολοφονίες στην Τουρκία.

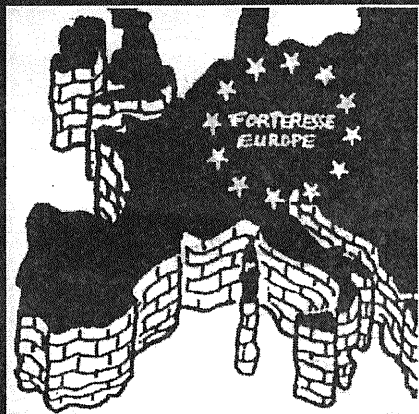
Το Νοέμβρη εκδόθηκαν οι μπροσούρες «ΠΡΑΓΑ 2000 Από τη διαμαρτυρία στην εξέγερση», «Ενάντια στην εκπαιδευτική διαδικασία και τον εκσυγχρονισμό της» και «FIGHT FORTRESS EUROPE».

Ενάντια
στην εκπαιδευτική διαδικασία
και τον εκσυγχρονισμό της

FIGHT FORTRESS EUROPE

Μια συζήτηση για τον αγώνα αλληλεγγύης στο κίνημα των μεταναστών στη Γαλλία με έναν σύντροφο από τη «Συλλογικότητα ενάντια στις απελάσεις».

ΗΛΙΟΠΡΩΤΙΑ

ΠΡΑΓΑ 2000

Από τη διαμαρτυρία
στην εξέγερση

κύκλος της φωτιάς

ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΛΕΥΚΑ ΚΕΛΙΑ

«Όταν ο κρατούμενος δεν επικοινωνεί, πεθαίνει σαν ψάρι έξω από το νερό, όταν οι ηγέτες που τρέφουν το πνεύμα και τις ιδέες του αποκοπούν και στερέψουν, η επαναστατική πλευρά του θα ξεριζωθεί»

(από εγχειρίδιο του τούρκικου υπουργείου δικαιοσύνης για τη διαχείριση των φυλακών.)

816 κομμουνιστές, πολιτικοί κρατούμενοι σε 14 τουρκικές φυλακές, έχουν ξεκινήσει απεργία πείνας από τις 20 Οκτώβρη (οι 137 μέχρι θανάτου), αγωνιζόμενοι ενάντια στην επιβολή του καθεστώτος κελιών απομόνωσης που προωθεί το κράτος με την κατασκευή 11 νέων φυλακών για 5.000 κρατούμενους στα πρότυπα των γερμανικών «λευκών κελιών». Η εφαρμογή αυτού του προγράμματος έχει ήδη ξεκινήσει και οι έξι από αυτές τις φυλακές είναι έτοιμες ή σχεδόν έτοιμες.

Το τουρκικό κράτος, παρά την απροκαλύπτα ωμή βία του δεν έχει καταφέρει να επιβάλει συνθήκες πλήρους ελέγχου στις φυλακές του με τους 40.000 και πλέον κρατούμενους και δεν έχει καταφέρει να καταβάλει τους 10.000 περίπου πολιτικούς κρατούμενους. Πολλοί από αυτούς παραμένουν αγωνιζόμενοι σε επικοινωνία με τους συντρόφους και τις οργανώσεις τους και αντιστέκονται στην κρατική επιβολή και τον έλεγχο με απεργίες πείνας ή δίνοντας μάχες με τους κατασταλτικούς μηχανισμούς μέσα στις φυλακές. Με μεγάλο κόστος σε ανθρώπινες απώλειες, με πολλούς νεκρούς και τραυματίες, έχουν συχνά εμποδιστεί και αναβάλει τα σχέδια εκσυγχρονισμού των συνθηκών εγκλεισμού.

Αλλά το τούρκικο κράτος επανέρχεται ώστε να κάμψει κάθε βούληση των κρατουμένων για αγώνα, να αφανίσει την πολιτική τους ταυτότητα, να εξευτελίσει την προσωπικότητα και την αξιοπρέπεια τους, να θάψει ακόμα και τη φυσική τους ύπαρξη. Και αυτός ο στόχος επιχειρείται τώρα πιο συστηματικά μέσα από τις πλέον απάνθρωπες συνθήκες της πλήρους απομόνωσης των κρατουμένων μεταξύ τους αλλά και με τον έξω κόσμο, μέσα από τον ασταμάτητο ψυχολογικό και φυσικό τους βασανισμό, μέσα από την καταστροφή της σκέψης, των αισθήσεων, των συναισθημάτων και των βιολογικών λειτουργιών τους, μέσα από τον αργό θάνατο των λευκών κελιών. Και όλα αυτά μέσα στη σιωπή, όπου αυτά που θα υπομένει ο κάθε κρατούμενος, θα τα γνωρίζει ο ίδιος και μόνο, ενώ ταυτόχρονα ως δημόσια εικόνα θα διατυμπανίζεται από το καθεστώς η «αποσυμφόρηση των πάλιων φυλακών», θα προβάλλονται οι «σύγχρονες κτιριακές εγκαταστάσεις», θα εκθειάζονται τα «προχωρημένα συστήματα ηλεκτρονικής παρακολούθησης» ως στοιχεία πρόδου και βελτίωσης του συστήματος.

Βέβαια αυτά που συμβαίνουν στην Τουρκία σε καμία περίπτωση δεν αντανακλούν κάποιο «αναχρονισμό του καθεστώτος» ή κάποιο «έλλειμμα της δημοκρατίας», αλλά αντιθέτως αποτελούν προϋποθέσεις για τον «εκδημοκρατισμό» και για την ενταξίση της χώρας αυτής με τα πρότυπα των δημοκρατιών της Ευρώπης και της Β. Αμερικής από όπου έχει εισαχθεί και το εν λόγω μοντέλο εγκλεισμού. Ήδη από τη δεκαετία του '60 έχουν αναπτυχθεί και μελε-

τηθεί πειράματα στις ΗΠΑ για τα ψυχολογικά αποτελέσματα που μπορεί να έχει η μέθοδος της απομόνωσης στους φυλακισμένους, ενώ από τη δεκαετία του '70 έχουν εφαρμοστεί τέτοια μοντέλα στη Γερμανία, τα λεγόμενα «λευκά κελιά», για την εξόντωση των ανταρτών της RAF, και αργότερα στη Γαλλία ενάντια στους αντάρτες της Action Direct. Εκεί λοιπόν που δεν μπορεί να φτάσει η εξουσία μόνο με την ωμότητα της φυσικής της βίας, το επιχειρεί και με τη μεθοδικότητα της επιστήμης της. Η ψυχολογία, η αρχιτεκτονική και η τεχνολογία έχουν γίνει βασικά εργαλεία στην κατασκευή των σύγχρονων μορφών εγκλεισμού, βασανισμού και εξόντωσης.

Επίσης σήμερα, οι φυλακές, όπως και συνολικότερα οι μέθοδοι επιτήρησης, παρακολούθησης και ελέγχου, λαμβάνουν έναν όλο και πιο καθοριστικό ρόλο για την επιβολή του σύγχρονου ολοκληρωτισμού, όχι μόνο στην Τουρκία αλλά σε κάθε μέρος του κόσμου. Στις νέες συνθήκες της παγκοσμιοποίησης της κυριαρχίας, της επίταξης των όρων εκμετάλλευσης και καταπίεσης, το σύστημα προετοιμάζεται ενάντια στους αντιπάλους του, είτε εκείνους που συνειδητά το αρνούνται και το πολεμούν είτε εκείνους που ωθούνται στην περιθωριοποίηση, την ανέχεια και την εξαθλίωση ως πλεονάζοντες πληθυσμοί. Είναι χαρακτηριστική η ραγδαία αύξηση του πληθυσμού των φυλακών της δύο τελευταίες δεκαετίες, όπως χαρακτηριστικά συμβαίνει στις ΗΠΑ, αλλά και η ποιοτική σκλήρυνση των συνθηκών εγκλεισμού για πολιτικούς και για απειθαρχούς κρατούμενους, όπως συμβαίνει με το καθεστώς απομόνωσης FIES στις φυλακές της Ισπανίας. Ενώ και στην Ελλάδα βρίσκεται υπό κατασκευή μια σειρά νέων φυλακών και προβλέπονται συνθήκες ειδικής κράτησης στα πλαίσια της «αντι»τρομοκρατικής νομοθεσίας που προετοιμάζεται.

Οι απεργοί πείνας δεν είναι μόνοι. Μέσα στην Τουρκία, σύντροφοι και συγγενείς τους καθώς και άλλοι άνθρωποι που τους συμπαραστέκονται κινητοποιούνται αντιμετωπίζοντας και αυτοί την ωμή καταστολή. Αλλά και σε πολλά μέρη της Ευρώπης -Αγγλία, Γαλλία, Ολλανδία, Ελβετία, Ελλάδα- οργανώνονται και πραγματοποιούνται κινησεις αλληλεγγύης. Στην Αθήνα στις 27 Νοέμβρη πραγματοποιήθηκε από Τούρκους και Κούρδους πολιτικούς πρόσφυγες πορεία αλληλεγγύης στους κρατούμενους απεργούς πείνας της Τουρκίας με τη συμμετοχή πολλών αναρχικών και αντιεξουσιαστών.*

Για την προοπτική της ελευθερίας, ο αγώνας ενάντια στο σύστημα των φυλακών της Τουρκίας και η αλληλεγγύη με τους κρατούμενους που αντιστέκονται και βρίσκονται σε απεργία πείνας, είναι μέρος του ευρύτερου αγώνα ενάντια σε κάθε μορφή εγκλεισμού, ενάντια σε κάθε μορφή εκμετάλλευσης, καταπίεσης και ελέγχου. Όπως λένε και οι τούρκοι αγωνιστές, «να συντριψούμε τα λευκά κελιά στα κεφάλια αυτών που ευθύνονται για την κατασκευή τους».

Ιανός, 29 Νοέμβρη 2000

* Από τις 30 Νοέμβρη πραγματοποιείται απεργία πείνας 15 ατόμων στα Προύλαιο του Πανεπιστημίου σε συμπαράσταση με τους απεργούς πείνας στην Τουρκία.

ΙΣΠΑΝΙΑ: ΣΥΛΛΗΨΕΙΣ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ & ΑΠΕΡΓΙΕΣ ΠΕΙΝΑΣ

Στις 9 Νοέμβρη συνελήφθησαν στη Μαδρίτη οι αναρχικοί Eduardo Garcia και Estefania Maurete ενώ εκδόθηκε ένταλμα και καταζητείται ο συντρόφος J. Rodríguez, με την κατηγορία ότι έστειλαν 7 πακέτα-βόμβες, οι οποίες δεν εξεράγησαν, σε φασιστικές εφημερίδες. Την ευθύνη είχε αναλάβει η ομάδα Los Anarquistas, στη βασική εφημερίδα GARA. Αφού αφέθηκαν ελεύθεροι λίγες μέρες αργότερα, ακολούθησε στις 17 Νοέμβρη νέα σύλληψη του Eduardo, ο οποίος τελικά προφυλακίστηκε με την κατηγορία της τρομοκρατίας, της συμμετοχής σε ένοπλη ομάδα και της απόπειρας βομβισμού. Σύμφωνα με τους Ισπανούς συντρόφους, οι συλλήψεις αυτές είναι η συνέχεια μιας γενικευμένης κατασταλτικής επιχείρησης που ξεκίνησε από τη χώρα των Βάσκων και επεκτείνεται ενάντια σε αναρχικούς, κοινωνικά κέντρα και άλλες πολιτικές πρωτοβουλίες στην Ισπανία. Με όχημα την κρατική προπαγάνδα και την υστερία των ΜΜΕ περί «τρομοκρατίας», τον τελευταίο καιρό γίνονται έρευνες σε σπίτια, εισβολές σε καταλήψεις και συλλήψεις με βάση κατηγορίες όπως η κατοχή του βασικού περιοδικού Ardibeltza, ενώ οι καταλήψεις παρουσιάζονται ως υποστηρικτές της ETA εξαιτίας της αλληλεγγύης τους στους αντιστεκόμενους κρατούμενους.

Η αστυνομία, σε μια προσπάθεια εγκληματοποίησης της αλληλεγγύης που

εκφράζουν οι αναρχικοί στον αγώνα των πολιτικών και κοινωνικών κρατούμενων ενάντια στις φυλακές και το ειδικό καθεστώς απομόνωσης FIES, εξέδωσε μια ανακοίνωση, με την οποία ισχυρίζεται ότι οι βομβιστικές επιθέσεις σχεδιάστηκαν από κρατούμενους των FIES(!), και πραγματοποιήθηκαν από τον Eduardo και την Estefania. Ο Eduardo, μέχρι τη σύλληψή του συμμετείχε στον Αναρχικό Μαύρο Σταυρό που διεξάγει μια καμπάνια αλληλεγγύης για τον αγώνα των φυλακισμένων.

***

Την Παρασκευή 1 Δεκεμβρίου, 50 κρατούμενοι που βρίσκονται στα κελιά απομόνωσης FIES (ανάμεσά τους και αναρχικοί) ξεκίνησαν απεργία πείνας διαρκείας, απαιτώντας την κατάργηση του ειδικού καθεστώτος FIES, την άμεση απελευθέρωση των άρρωστων φυλακισμένων, και την κατάργηση της πολιτικής της «διασποράς» των κρατούμενων στις διάφορες φυλακές του ισπανικού κράτους, η οποία στοχεύει στο να τους απομακρύνει από τις πόλεις που ζούσαν, να εμποδίζει την επικοινωνία με τους συντρόφους και τις οικογένειές τους και να εντείνει την απομόνωσή τους.

Σημ. Για το καθεστώς FIES, που ονομάζεται και «η φυλακή μέσα στη φυλακή», καθώς και για τον αγώνα ενάντια στις φυλακές, βλ. Δελτίο νο 7.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΛΛΗΨΕΙΣ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΣΤΗ ΦΛΩΡΕΝΤΙΑ

Στις 7 Οκτώβρη επρόκειτο να γίνει στη Φλωρεντία μια διαδήλωση ενάντια στις βιοτεχνολογίες. Μια πρωτοβουλία από τις πολλές που πάρθηκαν κατά τη διάρκεια ενός διήμερου ενάντια στη διαχείριση της ζωής μας από τα αφεντικά.

Ενώ οι διαδηλωτές ετοιμάζονταν να ξεκινήσουν, ισχυρές δυνάμεις της αστυνομίας τους επιτέθηκαν ξαφνικά με το πρόσημα ότι είχαν καλυμμένα τα πρόσωπά τους. Οι πολύ βίαιες επιθέσεις των αστυνομικών προκάλεσαν δεκάδες τραυματισμούς. Για να γλιτώσουν από τα γκλομπς των μπάτσων οι διαδηλωτές διασκορπίστηκαν στους δρόμους της πόλης. Περίπου της αστυνομίας, των DIGOS (ασφαλιτών) και των καραμπινιέρων ξεκίνησαν μια εκκαθαριστική επιχείρηση στους δρόμους της Φλωρεντίας που έκλεισε με την προσαγωγή 24 συντρόφων στην ασφάλεια.

Οι περισσότεροι από τους συντρόφους αφέθηκαν ελεύθεροι το βράδυ, ενώ για έξι από αυτούς η προσαγωγή μετατράπηκε σε σύλληψη.

Ο Αντόνιο Μπουρντί από το Μιλάνο, ο Αντρέα Βεντρέλλα από την Αόστα, ο Λούκα Ντροβάντι και η Ιλάρια Μαρκοντσίνι από τη Σπέτζια, ο Καρίμι Ντελ Βέκκιο από το Ροβερέτο και ο Φαμπρίτσιο Μαριάνι από τη Φλωρεντία, μεταφέρθηκαν στις φυλακές του Σολλταύνο. Μερικοί από αυτούς βασανίστηκαν επανειλημμένα και όλοι, το βράδυ της σύλληψης, παρέμειναν πισωπλάτα δεμένοι με χειροπέδες για πολλές ώρες στο διάδρομο της Ασφάλειας.

Οι σύντροφοι αφέθηκαν ελεύθεροι στις 11 Οκτώβρη με τις κατηγορίες: αντίσταση, φθορές, κάλυψη προσώπου, φθορά

δημόσιας περιουσίας και άρνηση να δώσουν τη διαδήλωση (για την οποία είχε δοθεί άδεια).

Κατά τη διάρκεια της κράτησης των 6, οι σύντροφοι πραγματοποίησαν συγκεντρώσεις έξω από την Ασφάλεια και τη φυλακή, ζητώντας την άμεση απελευθέρωσή τους, και μοίρασαν προκηρύξεις στην πλατεία Ντούο της Φλωρεντίας.

Το διήμερο και η πορεία είχαν διοργανωθεί από την οικολογική ομάδα «IL SILVESTRE». Η ίδια ομάδα τις προηγούμενες μέρες είχε καταλάβει ένα κτήριο στο κέντρο της Τοσκάνης που έδινε τη δυνατότητα στους συμμετέχοντες να συναντηθούν και να συζητήσουν, ενώ είχε καλέσει για την Παρασκευή 6 Οκτώβρη δύο συγκεντρώσεις:

Μια συγκέντρωση μπροστά από το πανεπιστήμιο της Γεωπονικής που συνοδεύονταν με μπλοκάρισμα των μαθημάτων και μια συζήτηση με τους φοιτητές, και μια συγκέντρωση στο απόγευμα μπροστά στη ΜΕΝΑΡΙΝΙ (πρωτοπόρο εργοστάσιο στον τομέα της σύγχρονης φαρμακευτικής), η οποία μετατράπηκε σε απαγορευμένη διαδήλωση και επιτέλεσε σε μπλοκαρίσματα δρόμων κοντά στο εργοστάσιο.

Η αστυνομική καταστολή δεν περιορίστηκε σε αυτά. Τη Δευτέρα το πρωί άλλες τρεις συντρώφισσες συνελήφθησαν κοντά στο καταληγμένο κτήριο και οδηγήθηκαν στην Ασφάλεια. Αφέθηκαν ελεύθερες έπειτα από λίγες ώρες αφού μηνύθηκαν για παράνομη κατάληψη.

Δεν θα σταματήσουμε τον αγώνα ενάντια σε όποιον επιχειρεί να ορίσει την ύπαρξή μας. Ο αγώνας συνεχίζεται...

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ

ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ: ΑΒΟΡΙΓΙΝΕΣ ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΝ ΤΟ ΝΗΣΙ COCKATOO

Μια ομάδα Αβοριγίνων δήλωσε ότι διεκδικεί το εγκαταλειμμένο νησί Cockatoo, που βρίσκεται στο δέλτα του ποταμού Parramatta στο Σίδνεϊ. Στις 20 Νοέμβρη εγκαταστάθηκαν στο νησί 10 Αβοριγίνες, ανάμεσά τους και η ακτιβίστρια Isabell Coe, η οποία δήλωσε ότι σκοπεύουν να μείνουν. Είπε επίσης πως «οι άνθρωποι που πήραν αυτό το νησί από μας, το βεβήλωσαν, το κατέστρεψαν και το εγκατέλειψαν. Τώρα εμείς διεκδικούμε να το πάρουμε πίσω». Κα πρόσθεσε ότι η διεκδίκησή τους βασίζεται στον όρο «Terra Nullius», που σημαίνει κενή γη, και που αποτέλεσε τον όρο με τον οποίο οι Ευρωπαίοι άποικοι διεκδίκησαν την Αυστραλία. Δήλωσε επίσης πως το νησί αποτέλεσε τόπο γενετοκτονίας μετά την άφιξη των αποίκων. Τώρα έχουν ανάψει εκεί δύο τελετουργικές φωτιές.

Το αμμόδες νησί Cockatoo χρησιμοποιήθηκε τα πρώτα χρόνια του αποικι-

σμού σαν φυλακή. Αργότερα έγινε ναυτικό κέντρο και κόμβος ανεφοδιασμού των πλοίων, μέχρι το 1992, οπότε η Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση αποφάσισε να μην ανανεώσει τη σύμβαση ενοικιάσής του.

Η Coe είπε ότι από τις αρχές του '90 το νησί είναι έρημο και έχει μολυνθεί. Τώρα οι Αβοριγίνες θέλουν να προσπαθήσουν να το θεραπεύσουν, πιστεύοντας πως αυτό που συνέβη στο Cockatoo απεικονίζει αυτό που συνέβη σε ολόκληρη την Αυστραλία. Κάλεσαν επίσης άλλα μέλη Aboriginal ομάδων να έρθουν και να εγκατασταθούν στο νησί.

Μέχρι τώρα δεν έχει ανακοινωθεί το ι-διοκτησιακό καθεστώς του Cockatoo. Ένας αξιωματούχος της αστυνομίας είπε ότι έμαθε για τη μετακίνηση Αβοριγίνων στο νησί από φύλακες που έκαναν περιπολία στην περιοχή. Ο ίδιος αξιωματούχος δήλωσε ότι το νησί πρόσφατα πουλήθηκε σε κάποιον ιδιώτη.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΑΒΡΑΑΜ ΛΕΣΠΕΡΟΓΛΟΥ

Δημοσιεύθηκε στον τύπο στις 23 Οκτώβρη 2000

«Στις 12 Οκτωβρίου τελείωσε η δίκη μου με μια καταδικαστική απόφαση 17 χρόνων φυλάκισης. Μια συνοπτική δίκη, δίχως μάρτυρες κατηγορίας, δίχως ένα αποδεικτικό στοιχείο, μια διαδικασία αυστηρά προσανατολισμένη σε μια καταδικαστική απόφαση.

Μια δίκη που επιβεβαίωσε τις επιφυλάξεις τόσο τις δικές μου όσο και πολλών άλλων για το πόσο ανεξάρτητα λειτουργεί η Δικαιοσύνη, έχοντας ήδη το προηγούμενο μικρότερης σημασίας δικών, που ωστόσο μου επέβαλαν σκληρές ποινές για πλημμελήματα, αυτή τη φορά το Μεικτό Ορκωτό Κακουργιοδικείο, όχι μόνον αγνόησε το διάτρητο κατηγορητήριο, αλλά παρ' όλη την οριακή καταδικαστική πλειοψηφία, μου επέβαλε την εξοντωτική 17χρονη φυλάκιση.

Για όσους παρακολουθήσαμε αυτή τη δίκη, φαίνεται καθαρά ότι αυτό που καταδικάστηκε ήταν η φυγοδικία μου, η αδιαφορία μου δηλαδή για τους νόμους του αστικού κράτους, ότι η προδοσία και ο χαφιεδισμός ήταν και είναι το ύψιστο ιδανικό της κρατικής εξουσίας, ότι η τιμωρία για τον "απείθαρχο" πρέπει να είναι παραδειγματική, ώστε να συνεργάζονται με τους καταπιεστές τους όσοι υψώνουν το ανάστημά τους απέναντι σ' αυτό το απάνθρωπο σύστημα.

Η απόφαση της 12ης Οκτωβρίου και οι μεθοδεύσεις που προηγήθηκαν, δείχνουν ότι η Δικαιοσύνη -ή τουλάχιστον εκείνο το τμήμα της (οι ταχτικοί δικαστές, δηλαδή) που αποτελεί οργανικό τμήμα της εξουσίας- δεν διατάζει να υπηρετήσει με τον κυνικότερο τρόπο συμφέροντα που όχι μόνο δεν έχουν καμία σχέση με την αλήθεια, αλλά, αντίθετα, είναι εξολοκλήρου αντιδημοκρατικά και αντικοινωνικά, αυταρχικά και τρομοκρατικά. Αναφέρομαι σε συμφέροντα ντόπια και ξένα που έχουν κάθε λόγο να εκφοβίζουν τις κοινωνικές αντιστάσεις, να αποπροσανατολίζουν το λαό, να θωρακίζουν τις δυνάμεις καταστολής.

Από την πρώτη στιγμή της σύλληψής μου και ενώ κάτω από τις αντιφάσεις της ίδιας της πραγματικότητας, αλλά και της καμπάνιας αλληλεγγύης στο πρόσωπό μου, ο μύθος του υπ' αρ. 1 τρομοκράτη είχε αρχίσει να φθίνει, οι διωκτικοί μηχανισμοί και οι διάφορες μυστικές υπηρεσίες, υπό την καθοδήγηση των πολιτικών αφεντικών τους, με το φόβο ότι όλη αυτή η πολύχρονη τρομολαγνεία θα στραφεί εναντίον τους, βιάστηκαν να χρησιμοποιήσουν την Δικαιοσύνη για να ψοφωθούν στην κινή γνώμη.

Οι επαγγελματίες διώκτες της "τρομοκρατίας", αστυνομικοί, δικαστικοί και πολιτικοί, όπως και τόσες άλλες φορές στο παρελθόν, θέλουν να χρησιμοποιήσουν τις καταδίκές μου για να καλύψουν την τρομοκρατική δράση τους, τις σκευωρίες, τα βασανιστήρια, τις άδικες

φυλακίσεις, ακόμα και τις δολοφονίες αγωνιστών, δράση που ίσως να άλλαξε το πρόσωπο, αλλά ουσιαστικά δεν σταμάτησε από την πτώση της χούντας μέχρι σήμερα, εξυπηρετώντας πάντοτε τις πολιτικές επιδιώξεις της εκάστοτε κυβέρνησης των αφεντικών.

Σήμερα η "αντιτρομοκρατική σταυροφορία" των νεοταξιτών "σοσιαλιστών" και των υπερατλαντικών καθοδηγητών τους στοχεύει στον εθισμό της κοινωνίας σε πιο σκληρά μέτρα καταστολής όλο και μεγαλύτερων τμημάτων του λαού, στην τρομοκρατία όλων εκείνων που θέλουν να αντισταθούν στην "παγκοσμιοποίηση", δηλαδή στην κυριαρχία του νεοφιλελευθερισμού, στην κατάλυση κι αυτών των ελάχιστων δημοκρατικών δικαιωμάτων και αρχών δικαίου με απροκάλυπτα ταξικά κριτήρια (π.χ. νέος τρομονόμος), ώστε "νόμιμα" πλέον, η δημοκρατία να λειτουργεί με ολοκληρωτικό περιεχόμενο, βαφτίζοντας κατ' αυτό τον τρόπο κάθε αντίσταση στην κυριαρχία του κέρδους και της εκμετάλλευσης "τρομοκρατία", χειραγωγώντας τα λαϊκά στρώματα και εξασφαλίζοντας την πολυπόθητη "κοινωνική ειρήνη", δηλαδή την αποδοχή της καταπίεσής τους εκ μέρους των εργαζομένων τάξεων.

Σ' αυτή την τρομοκρατική επίθεση κι εγώ -όπως και πολλοί άλλοι- δεν σκοπεύουμε να παραδοθούμε αμαχητί. Η τελευταία δίκη μου έδειξε πώς μπορούμε να αντισταθούμε αποτελεσματικά στους νόμιμους τρομοκράτες. Μόλις με μια ψήφο κατόρθωσαν να περάσουν την απόφαση που ήθελαν. Δεν σκοπεύω να γίνω το εξιλαστήριο θύμα μιας δράκας ντόπιων και ξένων κανίβαλων, που με το όραμα μιας αποστειρωμένης κοινωνίας και με στόχο τα δισεκατομμύρια των Ολυμπιακών Αγώνων δεν διατάζουν να καταστρέψουν τη δική μου ζωή και να ποδοπατήσουν δικαιώματα και κατακτήσεις εκατομμυρίων ανθρώπων.

Συνεχίζουμε, λοιπόν, γιατί η ελευθερία μου δεν είναι υπόθεση μόνο της αστικής δικαιοσύνης, αλλά όλου αυτού του κόσμου, από τις πολιτικές οργανώσεις ως τους ανθρώπους της Πρέβεζας, που ήξερε και πίστευε στο δίκιο μου, που σπάει τον τρομοκρατικό κλοιό που επί χρόνια χιζόταν γύρω μου, επιβεβαιώνοντας για πολλοστή φορά ότι αυτό που μπορούμε να αντισταθούμε στη βία της εξουσίας είναι η αγωνιστική αντίσταση και η έμπρακτη αλληλεγγύη.

Συνεχίζουμε γιατί η δικαίωσή μου είναι και δικαίωση όλων των συντρόφων που στέκονται στο πλευρό τόσο το δικό μου όσο και όλων αυτών που βρίσκονται στο στόχαστρο του νεοφιλελεύθερου φασισμού."

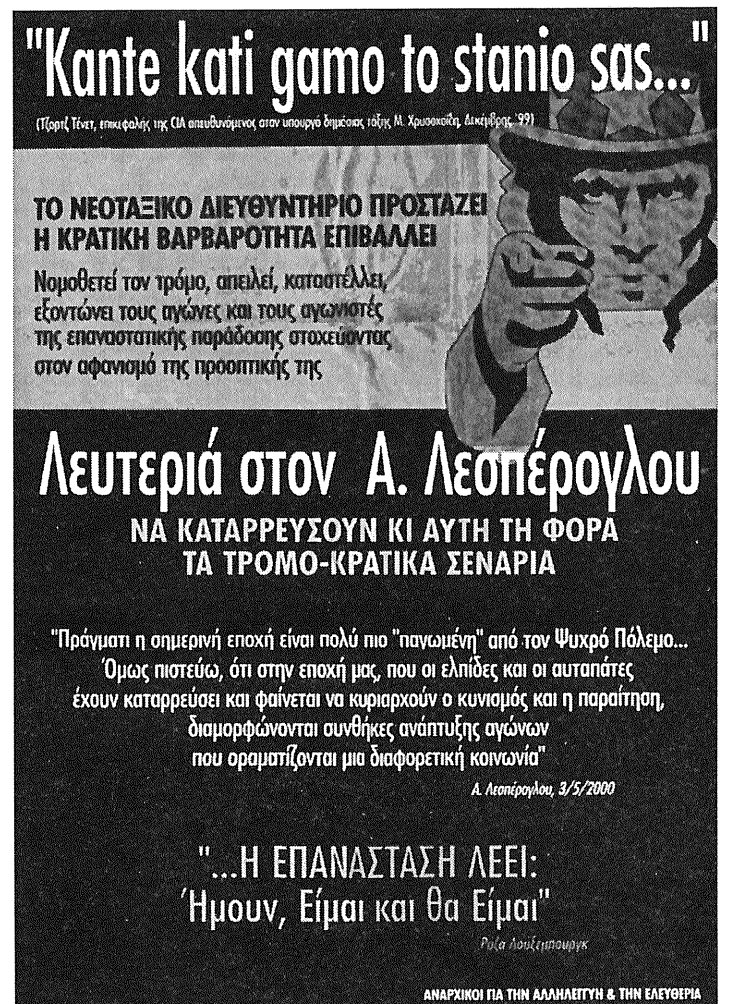
Αβραάμ Λεσπέρου, Φυλακές Κορυδαλλού 19/10/2000

Για τις 15 Δεκέμβρη έχει οριστεί η δίκη στο εφετείο του αναρχικού Κώστα Μητροπέτρου.

Ο σύντροφος συνελήφθη κατά τη διάρκεια συγκρούσεων μεταξύ διαδηλωτών και αστυνομίας στην πλατεία Κάνιγγος στη συνέχεια των γεγονότων έξω από τα εξεαστικά κέντρα (για το διαγωνισμό του ΑΣΕΠ) και της

φασιστικής επίθεσης σε βάρος τριών φοιτητών έξω από τα δικαστήρια.

Ο Κ. Μητροπέτρος για τη συμμετοχή και την έμπρακτη αλληλεγγύη του στον αγώνα προφυλακίστηκε για 12 μήνες και καταδικάστηκε πρωτόδικα σε 5,5 χρόνια φυλάκισης με αναστολή.

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ ΙΣΟΔΥΝΑΜΕΙ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ

Στις 9 Οκτωβρίου* θα διεξαχθεί η δευτεροβάθμια δίκη για την απόπειρα έκρηξης στο υπουργείο Βιομηχανίας και Ανάπτυξης το Δεκέμβριο του '97 - μια πράξη αλληλεγγύης στους αντιστεκόμενους κατοίκους του Στρυμονικού- και για κατοχή εκρηκτικών και όπλων.

Η δίκη του Ιούλη '99 έγινε μέσα σε ένα κλίμα που στιγματιζόταν από τις πιέσεις των ΗΠΑ προς την ελληνική κυβέρνηση για την πάταξη της «τρομοκρατίας». Η καταδικαστική απόφαση των 15 χρόνων ήταν η ανάλογη συνέπεια αυτών των πιέσεων. Το δικαστήριο εκτέλεσε μια υπαγορευμένη πολιτική απόφαση, πράγμα που αμερικανός αξιωματούχος δεν παρέλειψε να επιβραβεύσει, χαρακτηρίζοντάς την ως «καλά νέα».

Η παραδοχή από το δικαστήριο των πολιτικών κινήτρων των πράξεών μου με το ελαφρυντικό των «μη ταπεινών ελατηρίων», σήμανε ουσιαστικά τη δημόσια ομολογία, του ότι είμαι πολιτικός κρατούμενος και αιχμάλωτος του καθεστώτος.

Ενάμιση σχεδόν χρόνο μετά και παρά τις κατά καιρούς διαψεύσεις των κυβερνητικών αξιωματούχων, ο «αντιτρομοκρατικός» νόμος είναι προ των πυλών.

Ο νέος νόμος είναι το συμπλήρωμα, στον τομέα της καταστολής, στην «εκουγχρονιστική» πολιτική που επιβάλλεται στη χώρα μας την τελευταία δεκαετία.

Τώρα πια μπορούν να διαβεβαιώσουν τους αμερικανούς και ευρωπαίους συμμάχους τους ότι έχουν συμμορφωθεί πλήρως με τις επιταγές της Νέας Τάξης, από τη νεοφιλελεύθερη αναδιάρθρωση (ιδιωτικοποιήσεις, εργασιακές σχέσεις, εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις, κοινή αγροτική πολιτική), τις «ανθρωπιστικές» αποστολές (Περσικός, Σομαλία, Βοσνία, Αλβανία, Κοσσυφοπέδιο) ως τη Συνθήκη Σένγκεν και την «αντιτρομοκρατική» πολιτική.

Η παγκοσμιοποίηση του καπιταλισμού ισοδυναμεί με την παγκοσμιοποίηση της καταστολής.

Τα τελευταία χρόνια στην Ιταλία κατηγορήθηκαν δεκάδες αναρχικοί για συμμετοχή σε μια φανταστική ένοπλη οργάνωση, την ORAI (Επαναστατική Αναρχική Εξεγερσιακή Οργάνωση), η οποία φέρεται να διέπραξε σωρεία ενεργειών (απαγωγές, ληστείες τραπεζών, βομβιστικές επιθέσεις).

Οι εισαγγελείς Βίνια και Μαρίνι έκαναν μια συρραφή μεμονωμένων και άσχετων μεταξύ τους ένοπλων ενεργειών από τα τέλη της δεκαετίας του '80 και τις απέδωσαν σε αυτή την υποτιθέμενη οργάνωση και σε συγκεκριμένους συντρόφους που κατηγορήθηκαν ως μέλη της, με μοναδικό στοιχείο την κατάθεση μιας «μετανιωμένης».

Μετά από μια δικαστική οδύσσεια που κράτησε από το Σεπτέμβριο του '96 μέχρι το Μάιο του 2000, απαλλάχτηκαν όλοι από την κατηγορία της «συμμετοχής σε τρομοκρατική οργάνωση» -κατηγορία η οποία θα περιλαμβάνεται στον «αντιτρομοκρατικό» που ετοιμάζεται εδώ-, όμως 11 αγωνιστές καταδικάστηκαν για κάποιες ενέργειες και κάποια «κοινά εγκλήματα» σε ποινές που κυμαίνονταν από ένα χρόνο μέχρι και ισόβια κάθειρξη.

Το τουρκικό κράτος κατασκεύασε ειδικές φυλακές απομόνωσης για τους χιλιάδες αριστερούς πολιτικούς κρατούμενους, γεγονός που ήδη προκαλεί αντιδράσεις και εξεγέρσεις.

Σκοπός αυτών των φυλακών είναι να κάμψουν το μαχητικό φρόνημα των επαναστατών και να προκαλέσουν την εξόντωσή τους.

Στην Ισπανία ισχύει από το 1991 το ειδικό καθεστώς κράτησης FIES (Αρχείο Κρατουμένων σε Ειδική Παρακολούθηση), που υπάρχει σε πολλές ισπανικές φυλακές και για το οποίο προορίζονται οι ατίθαστοι κρατούμενοι και οι δραπετές.

Από την άνοιξη του 2000, πολλοί κοινωνικοί και πολιτικοί κρατούμενοι, συμπεριλαμβανομένων κάποιων αναρχικών, έχουν ξεκινήσει αγώνα με επαναλαμβανόμενες απεργίες πείνας διεκδικώντας την

κατάργηση αυτού του καθεστώτος κράτησης, την παύση των μεταγωγών σε φυλακές που βρίσκονται μακριά από τους τόπους κατοικίας των κρατουμένων και την αποφυλάκιση των αρρώστων.

Στην Αυστραλία, ενόψει της Ολυμπιάδας του Σίδνεϊ, ψηφίστηκαν «αντιτρομοκρατικές» διατάξεις που δίνουν το δικαίωμα στην αστυνομία και το στρατό να σκοτώνουν κατά βούληση πολίτες και διαδηλωτές.

Πολλές από τις κατασταλτικές διατάξεις που ισχύουν σε χώρες της Ευρώπης και της Αμερικής θα προσπαθήσουν οι κρατούντες να τις εφαρμόσουν και εδώ.

Μετά από δύο δεκαετίες, οι αύρες βγαίνουν ξανά στους δρόμους για την καταστολή των διαδηλώσεων.

Επειδή το ζήτημα της καταστολής και του «αντιτρομοκρατικού» είναι πολιτικό και όχι νομικό, η αντιθεση σ' αυτόν δεν σημαίνει υπεράσπιση του ισχύοντος νομικού πλαισίου όπου διασφαλίζονται, δήθεν, τα δικαιώματα των κατηγορουμένων, πράγμα που κάνουν οι διάφοροι «προοδευτικοί» αριστεροί - υπερασπιστές των «ανθρωπίνων δικαιωμάτων», ούτε σημαίνει σκευωριολαγνεία, καταδίκη της ένοπλης πάλης ή οποιασδήποτε εξεγερτικής δυναμικής, πολιτική στάση που συνηθίζουν οι υποστηρικτές του «νομιμόφρονου μαζικού κινήματος» και της «μακράς νομίμου πολιτικής».

Η μόνη απάντηση στην παγκοσμιοποίηση της καταστολής είναι η παγκοσμιοποίηση της Εξέγερσης, της Αλληλεγγύης, ο Αγώνας με όλα τα μέσα.

Τα τελευταία χρόνια έχει εμφανιστεί μια νέα άτυπη Αντικαπιταλιστική Διεθνής.

Οι διηπειρωτικές συναντήσεις ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό που πραγματοποιήθηκαν μετά από πρόταση των Ζαπατίστας στην Τσιόπας το '96 και στην Ισπανία το '97 καθώς και μια σειρά από γεγονότα αντίστασης και εξέγερσης, όπως αυτά που σημάδεψαν τις συναντήσεις των ηγετών της Ε.Ε. στο Άμστερνταμ τον Ιούνιο του '97 και στην Κολωνία τον Ιούνιο του '99, οι ταραχές στο Λονδίνο τον Ιούνιο του '99, στην Αθήνα το Νοέμβριο του '99 κατά την επίσκεψη του χασάπη της Νέας Τάξης, στο Ση-άτλ στη συνάντηση του ΠΟΕ, στην Ουάσιγκτον τον Απρίλη του 2000 στη συνάντηση του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας, τα γεγονότα της Πρωτομαγιάς σε διάφορες πόλεις του κόσμου (Βερολίνο, Λονδίνο, Σεούλ), η κατάληψη του πανεπιστημίου UNAM στο Μεξικό, η εξέγερση των ιθαγενών του Εκουαδόρ, οι ταραχές στην Κολομβία, στο Περού και στη Μεμβούρνη είναι κομμάτια της Παγκόσμιας Αντίστασης.

Τα τελευταία γεγονότα στην Πράγα που σημάδεψαν τη διάσκεψη του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας, προστίθενται στην παγκοσμιοποίηση της εξέγερσης.

Αλληλεγγύη στους κοινωνικούς αγώνες και στα αντικαπιταλιστικά αντάρτικα σε κάθε γωνιά της γης, από τις άγριες απεργίες στη Σεούλ, το Κίνημα των Χωρίς Γη στη Βραζιλία, τον αγώνα ενάντια στις πολυεθνικές πετρελαίου στη Νιγηρία ως τα αντάρτικα των Ζαπατίστας και της Κολομβίας.

Αλληλεγγύη σ' όλους τους αιχμαλώτους του Κράτους και του Κεφάλαιου, στον Μουθία Αμπου Τζαμάλ, στον Λεονάρντο Πελετιέρ, στον Θιοντόρ Καζίνκι, στους Τουπάκ Αμάρο, στους Ιταλούς αναρχικούς, στους αντιστεκόμενους των ισπανικών FIES, στους Τούρκους κομμουνιστές, στους συντρόφους Αβραάμ Λεσπέρου, Κώστα Καραμέρα, Σίμο Σεισίδη.

Αλληλεγγύη στους αγωνιστές που συνελήφθησαν για τα γεγονότα στην Πράγα.

Φυλακές Κορυδαλλού, **Νίκος Μαζιώτης**

* Το κείμενο αυτό δημοσιεύτηκε ενόψει της δίκης του Ν. Μαζιώτη στις 9 Οκτώβρη, η οποία και αναβλήθηκε για τις 8 Γενάρη 2001

“Με την απόπειρα στο υπουργείο Βιομηχανίας και Ανάπτυξης στις 6/12/97 σκοπό είχα την αποστολή μηνύματος στους πολιτικούς, επιχειρηματικούς και αστυνομικούς κύκλους αυτής της χώρας ότι τα σχέδιά τους, εκπαιδευτικά ή κατασταλτικά, δεν πρόκειται να περάσουν χωρίς αντίσταση. Σκοπός είχε, επίσης, την αποστολή μηνύματος αλληλεγγύης στα δίκαια και δυναμικά αγώνα που με κάθε μέσο διεξάγουν οι κάτοικοι των χωριών του Στρυμονικού κώλου ενάντια στην εγκατάσταση βιομηχανίας χροσού από την καναδική πολυεθνική TVX GOLD, στη βορειοανατολική Χαλκιδική...
...Είμαι αναρχικός και επιδιώκω την ολοκληρωτική καταστροφή του κράτους και του καπιταλιστικού καθεστώτος και την αντικατάστασή του από τις αντιξοφοποιήσιμες κομμουνικές. Τη μόνη κατηγορία που μπορώ να δεχθώ και είναι προς τιμή μου είναι αυτή της ανατρεπτικής δράσης.”

Ν. Μαζιώτης

ΑΝ ΟΙ «ΑΘΩΟΙ» ΑΞΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΜΑΣ
ΤΟΤΕ ΟΙ «ΕΝΟΧΟΙ» ΤΗΝ ΑΞΙΖΟΥΝ ΑΚΟΜΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΝΙΚΟ ΜΑΖΙΩΤΗ

Η “ΑΠΟΛΟΓΙΑ”
ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ
ΝΙΚΟΥ ΜΑΖΙΩΤΗ

Το Αναρχικό Δελτίο Αντιπληροφόρησης και Δράσης εκδίδεται από τη συλλογικότητα των Αλληλεγγύων Αναρχικών και διακινείται δωρεάν σε 2.000 αντίτυπα. Για επικοινωνία με το Δελτίο e-mail: all_anar@hotmail.com